

UNIA EUROPEJSKA

PARLAMENT EUROPEJSKI

RADA

**Bruksela, 20 czerwca 2019 r.
(OR. en)**

**2018/0064 (COD)
LEX 1952**

**PE-CONS 49/1/19
REV 1**

**SOC 96
EMPL 68
MI 161
IA 63
CODEC 431**

**ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
USTANAWIAJĄCE EUROPEJSKI URZĄD DS. PRACY,
ZMIENIAJĄCE ROZPORZĄDZENIA (WE) NR 883/2004, (UE) NR 492/2011 I (UE) 2016/589
ORAZ UCHYLAJĄCE DECYZJĘ (UE) 2016/344**

**ROZPORZĄDZENIE
PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2019/...**

z dnia 20 czerwca 2019 r.

**ustanawiające Europejski Urząd ds. Pracy,
zmieniające rozporządzenia (WE) nr 883/2004, (UE) nr 492/2011
i (UE) 2016/589 oraz uchylające decyzję (UE) 2016/344**

(Tekst mający znaczenie dla EOG i Szwajcarii)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 46 i 48,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów²,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą³,

¹ Dz.U. C 440 z 6.12.2018, s. 128.

² Dz.U. C 461 z 21.12.2018, s. 16.

³ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2019 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 13 czerwca 2019 r.

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Swoboda przepływu pracowników, swoboda przedsiębiorczości i swoboda świadczenia usług są podstawowymi zasadami rynku wewnętrznego Unii zapisanymi w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).
- (2) Zgodnie z art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) Unia ma działać na rzecz społecznej gospodarki rynkowej o wysokiej konkurencyjności zmierzającej do pełnego zatrudnienia i postępu społecznego oraz ma wspierać sprawiedliwość i ochronę socjalną, równość kobiet i mężczyzn, solidarność międzypokoleniową oraz zwalczanie dyskryminacji. Zgodnie z art. 9 TFUE przy określaniu i realizacji swoich polityk i działań Unia bierze pod uwagę wymogi związane ze wspieraniem wysokiego poziomu zatrudnienia, zapewnianiem odpowiedniej ochrony socjalnej, zwalczaniem wykluczenia społecznego, a także ze wspieraniem wysokiego poziomu kształcenia, szkolenia oraz ochrony zdrowia ludzkiego.
- (3) Parlament Europejski, Rada i Komisja wspólnie proklamowały Europejski filar praw socjalnych w dniu 17 listopada 2017 r. podczas Szczytu Społecznego na rzecz Sprawiedliwego Zatrudnienia i Wzrostu Gospodarczego w Göteborgu. W jego trakcie podkreślono, że dalszy rozwój wymiaru socjalnego Unii wymaga, aby na pierwszym miejscu stawiać obywateli, oraz że konwergencję należy wspierać w drodze działań podejmowanych na wszystkich szczeblach, co potwierdzono w konkluzjach Rady Europejskiej po szczycie w dniach 14 i 15 grudnia 2017 r.

- (4) We wspólnej deklaracji w sprawie priorytetów ustawodawczych UE na lata 2018–2019 Parlament Europejski, Rada i Komisja zobowiązały się do podejmowania działań służących wzmocnieniu społecznego wymiaru Unii przez dążenie do poprawy koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, ochronę pracowników przed zagrożeniami dla zdrowia w miejscu pracy, zapewnienie sprawiedliwego traktowania wszystkich osób na unijnym rynku pracy dzięki nowelizacji przepisów dotyczących delegowania pracowników, a także przez dalszą poprawę transgranicznego egzekwowania przepisów prawa Unii.
- (5) Usprawnienie transgranicznego egzekwowania prawa Unii w dziedzinie mobilności pracowników ma kluczowe znaczenie dla ochrony praw pracowników mobilnych oraz wspierania uczciwej konkurencji między przedsiębiorstwami, ze szczególnym uwzględnieniem małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), oraz zwalczania nadużyć.
- (6) Należy ustanowić Europejski Urząd ds. Pracy („Urząd”), aby umożliwić zwiększenie sprawiedliwości i zaufania na rynku wewnętrznym. Urząd powinien mieć jasno określone cele oraz koncentrować się na ograniczonej liczbie zadań, aby zapewnić, by dostępne środki były jak najskuteczniej wykonywane w obszarach, w których Urząd może zapewnić największą wartość dodaną. W tym celu Urząd powinien pomagać państwom członkowskim i Komisji w działaniach na rzecz poprawy dostępu do informacji, powinien wspierać przestrzeganie przepisów i współpracę między państwami członkowskimi w zakresie spójnego, sprawnego i skutecznego stosowania oraz egzekwowanie prawa Unii w dziedzinie mobilności pracowników w całej Unii oraz koordynowanie systemów zabezpieczenia społecznego w Unii a także powinien być mediatorem i ułatwiać rozwiązywanie sporów.

- (7) Poprawa dostępu obywateli i pracodawców, w szczególności MŚP, do informacji dotyczących ich praw i obowiązków w obszarze mobilności pracowników, swobodnego przepływu usług i koordynacji zabezpieczenia społecznego ma kluczowe znaczenie dla umożliwienia im pełnego wykorzystania potencjału rynku wewnętrznego.
- (8) Urząd powinien prowadzić działania w obszarach mobilności pracowników w całej Unii i koordynacji zabezpieczenia społecznego, w tym swobody przepływu pracowników, delegowania pracowników i wysoce mobilnych usług. Powinien on również wspierać współpracę państw członkowskich w zakresie przeciwdziałania pracy nierejestrowanej oraz w innych sytuacjach zagrażających prawidłowemu funkcjonowaniu rynku wewnętrznego, jak w przypadku firm przykrywek i fikcyjnego samozatrudnienia, bez uszczerbku dla kompetencji państw członkowskich w zakresie podejmowania decyzji dotyczących środków krajowych. Jeżeli w trakcie wykonywania powierzonych mu zadań Urząd dowie się o podejrzeniu wystąpienia nieprawidłowości w takich obszarach prawa Unii jak naruszenie warunków pracy lub zasad bezpieczeństwa i higieny pracy bądź wyzysk pracowników, powinien móc on złożyć odpowiednie doniesienie i współpracować w tych kwestiach z organami krajowymi zainteresowanych państw członkowskich i w stosownych przypadkach z Komisją oraz innymi właściwymi organami unijnymi.
- (9) Zakres działalności Urzędu powinien obejmować konkretne unijne akty prawne wymienione w niniejszym rozporządzeniu, wraz z ich zmianami. Wykaz ten należy rozszerzyć w przypadku przyjęcia dalszych unijnych aktów prawnych w dziedzinie mobilności pracowników w całej Unii.

- (10) Urząd powinien aktywnie uczestniczyć w działaniach unijnych i krajowych podejmowanych w dziedzinie mobilności pracowników w całej Unii i koordynacji zabezpieczenia społecznego, realizować swoje zadania przy pełnej współpracy z instytucjami i organami Unii oraz państw członkowskich, a zarazem unikać powielania pracy oraz wspierać synergie i komplementarność.
- (11) Urząd powinien przyczyniać się do ułatwiania stosowania i egzekwowania prawa Unii w zakresie niniejszego rozporządzenia, a także wspierać egzekwowanie wymienionych przepisów wdrożonych za pośrednictwem mających powszechne zastosowanie układów zbiorowych zgodnie z praktykami państw członkowskich. W tym celu Urząd powinien utworzyć wspólną europejską stronę internetową umożliwiającą dostęp do wszystkich odpowiednich unijnych stron internetowych, a także do krajowych stron internetowych utworzonych zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/67/UE¹ i dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/54/UE². Bez uszczerbku dla zadań i działań Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego ustanowionej rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004³ („Komisji Administracyjnej”) Urząd powinien również wspomagać koordynację systemów zabezpieczenia społecznego.

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/67/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, zmieniająca rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzenie w sprawie IMI”) (Dz.U. L 159 z 28.5.2014, s. 11).

² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/54/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie środków ułatwiających korzystanie z praw przyznanych pracownikom w kontekście swobodnego przepływu pracowników (Dz.U. L 128 z 30.4.2014, s. 8).

³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 166 z 30.4.2004, s. 1).

- (12) W niektórych przypadkach przyjęto unijne przepisy sektorowe w reakcji na konkretne potrzeby poszczególnych sektorów, np. transportu międzynarodowego, w tym transportu drogowego, kolejowego i morskiego, żeglugi śródlądowej i lotnictwa. W zakresie niniejszego rozporządzenia Urząd powinien również zajmować się stosowaniem takich unijnych przepisów sektorowych, o ile dotyczą one transgranicznej mobilności pracowników i zabezpieczenia społecznego. Zakres działalności Urzędu, a w szczególności kwestia ewentualnego rozszerzenia jego działania o dalsze unijne akty prawne uwzględniające potrzeby sektorowe w obszarze transportu międzynarodowego, powinien podlegać okresowej ocenie i w stosownych przypadkach przegladowi.
- (13) Działania Urzędu powinny wspierać osoby fizyczne, które podlegają przepisom prawa Unii wchodzącym w zakres niniejszego rozporządzenia, w tym pracowników, osoby samozatrudnione i osoby poszukujące pracy. Takimi osobami powinni być zarówno obywatele Unii, jak i obywatele państw trzecich, którzy legalnie przebywają na terenie Unii, np. pracownicy delegowani, pracownicy przenoszeni wewnątrz przedsiębiorstw lub rezydenci długoterminowi, jak również członkowie ich rodzin, zgodnie z przepisami prawa Unii regulującymi ich mobilność w Unii.
- (14) Ustanowienie Urzędu nie powinno skutkować stworzeniem nowych praw lub obowiązków dla obywateli lub pracodawców, w tym podmiotów gospodarczych lub organizacji nienastawionych na zysk. Powinni oni zostać objęci działaniami Urzędu w zakresie, w jakim podlegają przepisom prawa Unii wchodzącym w zakres niniejszego rozporządzenia. Ścisła współpraca w obszarze egzekwowania prawa nie powinna skutkować nadmiernymi obciążeniami administracyjnymi dla pracowników mobilnych lub pracodawców, w szczególności MŚP, ani zniechęcać pracowników do mobilności.

- (15) Aby umożliwić obywatelom i pracodawcom czerpanie korzyści ze sprawiedliwego i skutecznego rynku wewnętrznego, Urząd powinien wspierać państwa członkowskie w promowaniu możliwości w zakresie ułatwiania mobilności pracowników lub świadczenia usług i zatrudniania pracowników w dowolnym miejscu na terytorium Unii, w tym możliwości korzystania z usług mobilności transgranicznej, takich jak transgraniczne dopasowywanie ofert zatrudnienia, staży i przygotowania zawodowego, jak również programów mobilności, takich jak „Twoja pierwsza praca z EURES-em” lub „ErasmusPRO”. Urząd powinien także przyczyniać się do poprawy przejrzystości informacji, w tym na temat praw i obowiązków określonych w prawie Unii, oraz do poprawy dostępu obywateli i pracodawców do usług; cel ten powinien realizować we współpracy z innymi unijnymi służbami informacyjnymi, takimi jak „Twoja Europa – Porady” oraz przy pełnym wykorzystaniu możliwości portalu „Twoja Europa” i zapewnieniu spójności z tym portalem, który ma stanowić podstawę jednolitego portalu cyfrowego ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1724¹.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1724 z dnia 2 października 2018 r. w sprawie utworzenia jednolitego portalu cyfrowego w celu zapewnienia dostępu do informacji, procedur oraz usług wsparcia i rozwiązywania problemów, a także zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 1).

- (16) W tym celu Urząd powinien prowadzić współpracę w ramach innych odpowiednich inicjatyw i sieci Unii, w szczególności europejskiej sieci publicznych służb zatrudnienia, Europejskiej Sieci Przedsiębiorczości, Punktu Koordynacyjnego ds. Transgranicznych, sieci SOLVIT, jak również Komitetu Starszych Inspektorów Pracy oraz z właściwymi służbami krajowymi, takimi jak organy propagujące równe traktowanie oraz wspierające pracowników unijnych i członków ich rodzin, wyznaczone przez państwa członkowskie zgodnie z dyrektywą 2014/54/UE. Urząd powinien zastąpić Komisję w zarządzaniu Europejskim Urzędem Koordynacji, stanowiącym część europejskiej sieci służb zatrudnienia (EURES) i utworzonym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/589¹; w tym poprzez określenie potrzeb użytkowników oraz wymogów biznesowych w celu zapewnienia skuteczności portalu EURES oraz powiązanych usług technologii informatycznej, z wyjątkiem świadczenia usług informatycznych oraz eksploatacji i rozwijania infrastruktury informatycznej, które nadal będzie zapewniać Komisja.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/589 z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie europejskiej sieci służb zatrudnienia (EURES), dostępu pracowników do usług w zakresie mobilności i dalszej integracji rynków pracy oraz zmiany rozporządzeń (UE) nr 492/2011 i (UE) nr 1296/2013 (Dz.U. L 107 z 22.4.2016, s. 1).

- (17) Aby zapewnić sprawiedliwe, proste i skuteczne stosowanie i egzekwowanie prawa Unii, Urząd powinien wspierać współpracę oraz terminową wymianę informacji między państwami członkowskimi. Wraz z pozostałym personelem krajowi urzędnicy łącznikowi pracujący w Urzędzie powinni wspierać państwa członkowskie w wywiązywaniu się z obowiązków w zakresie współpracy, przyspieszać wymianę informacji przy pomocy specjalnych procedur ograniczających opóźnienia, jak również zapewniać powiązania z pozostałymi urzędnikami łącznikowymi, organami oraz punktami kontaktowymi powołanymi na podstawie prawa Unii. Urząd powinien zachęcać do stosowania innowacyjnych rozwiązań w zakresie skutecznej i efektywnej współpracy transgranicznej, m.in. elektronicznych narzędzi wymiany danych takich jak system elektronicznej wymiany informacji dotyczących zabezpieczenia społecznego oraz system wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI), a także przyczyniać się do dalszej cyfryzacji procedur i poprawy narzędzi informatycznych wykorzystywanych do wymiany wiadomości pomiędzy organami krajowymi.

- (18) Aby zwiększyć zdolności państw członkowskich w zakresie zapewniania ochrony osobom korzystającym z prawa do swobodnego przemieszczania się oraz w zakresie zwalczania nadużyć o wymiarze transgranicznym w odniesieniu do prawa Unii w zakresie niniejszego rozporządzenia, Urząd powinien wspierać organy krajowe w przeprowadzaniu uzgodnionych i wspólnych inspekcji, m.in. przez ułatwianie ich realizacji zgodnie z art. 10 dyrektywy 2014/67/UE. Takie inspekcje powinny być przeprowadzane na wniosek państw członkowskich lub za ich zgodą w odpowiedzi na sugestię Urzędu. Urząd powinien zapewniać państwom członkowskim uczestniczącym w takich uzgodnionych i wspólnych inspekcjach wsparcie strategiczne, logistyczne i techniczne, przy pełnym poszanowaniu wymogów dotyczących poufności. Inspekcje należy przeprowadzać w porozumieniu z zainteresowanymi państwami członkowskimi oraz w pełnej zgodności z prawem krajowym lub praktyką państw członkowskich, w których mają miejsce inspekcje. Państwa członkowskie powinny podjąć działania następcze uwzględniające wyniki uzgodnionych i wspólnych inspekcji zgodnie z prawem krajowym lub praktyką krajową.
- (19) Uzgodnione i wspólne inspekcje nie powinny zastępować ani naruszać kompetencji krajowych. Ponadto organy krajowe powinny być w pełni zaangażowane w prowadzenie takich inspekcji i dysponować pełnymi uprawnieniami. Jeżeli za inspekcje na szczeblu krajowym odpowiedzialne są związki zawodowe, uzgodnione i wspólne inspekcje powinny być przeprowadzane po uzyskaniu zgody odpowiednich partnerów społecznych i we współpracy z nimi.

- (20) Aby śledzić pojawiające się tendencje, wyzwania lub luki w dziedzinie mobilności pracowników oraz koordynacji systemów zabezpieczeń społecznych, Urząd powinien wypracować zdolności analityczne oraz w zakresie oceny ryzyka we współpracy z państwami członkowskimi i w stosownych przypadkach z partnerami społecznymi. Powinny one obejmować przeprowadzanie analiz i badań rynku pracy, jak również wzajemnych ocen. Urząd powinien monitorować potencjalne zaburzenia równowagi w zakresie umiejętności i transgranicznego przepływu siły roboczej, w tym ewentualny wpływ takich zaburzeń na spójność terytorialną. Urząd powinien również pomagać w ocenie ryzyka, o której mowa w art. 10 dyrektywy 2014/67/UE. Urząd powinien zapewnić synergię i komplementarność z agencjami unijnymi, służbami lub sieciami. Działania w tym zakresie powinny obejmować konsultacje z SOLVIT-em i podobnymi służbami na temat wyzwań sektorowych i powtarzających się problemów związanych z mobilnością pracowników w zakresie niniejszego rozporządzenia. Urząd powinien również ułatwiać i usprawniać działania związane z gromadzeniem danych przewidziane w prawie Unii w zakresie niniejszego rozporządzenia. Nie pociąga to za sobą nowych obowiązków sprawozdawczych państw członkowskich.

- (21) Aby zwiększyć potencjał organów krajowych w obszarach mobilności pracowników i koordynacji zabezpieczenia społecznego oraz spójność w stosowaniu prawa Unii w zakresie niniejszego rozporządzenia, Urząd powinien udzielać organom krajowym wsparcia operacyjnego, m.in. w drodze opracowania praktycznych wytycznych, ustanowienia programów szkoleń i wzajemnego uczenia się, w tym dla inspektoratów pracy, aby poradzić sobie z takimi wyzwaniami jak fikcyjne samozatrudnienie i nadużycia związane z delegowaniem pracowników, a także w drodze propagowania projektów wzajemnej pomocy, ułatwiania takich wymian personelu jak te, o których mowa w art. 8 dyrektywy 2014/67/UE, jak również w drodze wspierania kampanii uświadamiających organizowanych przez państwa członkowskie w celu informowania obywateli i pracodawców o ich prawach i obowiązkach. Urząd powinien promować wymianę, upowszechnianie dobrych praktyk i wiedzy oraz wzajemne zrozumienie różnych krajowych systemów i praktyk.

- (22) Urząd powinien wykorzystać efekt synergii między swoim zadaniem celem zapewnienia sprawiedliwej mobilności pracowników oraz przeciwdziałania pracy nierejestrowanej. Na potrzeby niniejszego rozporządzenia termin „przeciwdziałanie” oznacza zapobieganie takiej pracy, zniechęcanie do niej, jej zwalczanie oraz promowanie jej rejestrowania. Posiłkując się wiedzą i metodami działania europejskiej platformy na rzecz usprawnienia współpracy w zakresie przeciwdziałania pracy nierejestrowanej, ustanowionej decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/344¹, Urząd powinien powołać, przy udziale partnerów społecznych, stałą grupę roboczą również zwaną platformą na rzecz usprawnienia współpracy w zakresie przeciwdziałania pracy nierejestrowanej. Urząd powinien zapewnić sprawne przekazanie obecnych działań platformy ustanowionej decyzją (UE) 2016/344 tej nowej grupie roboczej w ramach Urzędu.

¹ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/344 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie utworzenia europejskiej platformy na rzecz usprawnienia współpracy w zakresie przeciwdziałania pracy nierejestrowanej (Dz.U. L 65 z 11.3.2016, s. 12).

- (23) Urząd powinien pełnić rolę mediatora. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość przedstawiania Urzędowi spornych indywidualnych przypadków w celu mediacji, jeżeli nie udało im się rozstrzygnąć tych kwestii poprzez kontakty bezpośrednie i w drodze dialogu. Mediacje powinny dotyczyć wyłącznie sporów pomiędzy państwami członkowskimi, natomiast osoby fizyczne i pracodawcy doświadczający trudności w egzekwowaniu swoich praw wynikających z prawa Unii powinni móc nadal korzystać z takich wyspecjalizowanych służb jak sieć SOLVIT, do której Urząd powinien przekazywać takie sprawy. Z kolei sieć SOLVIT powinna móc przekazywać Urzędowi do rozpatrzenia te sprawy, których nie można rozwiązać z powodu różnic między administracjami krajowymi. Urząd powinien pełnić rolę mediatora bez uszczerbku dla właściwości Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej („Trybunału Sprawiedliwości”) w zakresie interpretowania prawa Unii oraz bez uszczerbku dla właściwości Komisji Administracyjnej.

- (24) Europejskie ramy interoperacyjności (EIF) zawierają zasady i zalecenia dotyczące sposobów poprawy zarządzania działaniami w obszarze interoperacyjności i świadczenia usług publicznych, ustanawiania stosunków między organizacjami oraz stosunków transgranicznych, usprawniania procesów wspierających cyfrowe usługi skierowane do końcowych odbiorców oraz zapewniania, aby obowiązujące i nowe przepisy wspierały zasady interoperacyjności. Europejska referencyjna architektura interoperacyjności (EIRA) jest strukturą generyczną, złożoną z zasad i wytycznych mających zastosowanie do wdrażania rozwiązań interoperacyjnych, o których mowa w decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2240¹. W kwestiach dotyczących interoperacyjności Urząd powinien kierować się EIF i EIRA oraz opierać się na tych zasadach.
- (25) Celem Urzędu powinno być zapewnienie lepszego dostępu do informacji i usług online zainteresowanym podmiotom unijnym i krajowym oraz ułatwienie wymiany informacji między nimi. W związku z tym Urząd powinien wspierać w miarę możliwości stosowanie narzędzi cyfrowych. Nie tylko systemy informatyczne i strony internetowe, ale i narzędzia cyfrowe, takie jak platformy internetowe i internetowe bazy danych, odgrywają coraz większą rolę w transgranicznej mobilności siły roboczej na rynku. Takie narzędzia są zatem przydatne do zapewniania łatwego dostępu do istotnych informacji w formie elektronicznej oraz ułatwiania zainteresowanym podmiotom unijnym i krajowym wymiany informacji związanych z ich działalnością transgraniczną.

¹ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2240 z dnia 25 listopada 2015 r. ustanawiająca program na rzecz rozwiązań interoperacyjnych i wspólnych ram dla europejskich administracji publicznych, przedsiębiorstw i obywateli (program ISA²) jako środek modernizacji sektora publicznego (Dz.U. L 318 z 4.12.2015, s. 1).

- (26) Urząd powinien dążyć do zapewniania zgodności stron internetowych oraz mobilnych aplikacji stworzonych do realizacji zadań określonych w niniejszym rozporządzeniu z odpowiednimi unijnymi wymogami dostępności. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2102¹ nakłada na państwa członkowskie obowiązek dopilnowania, by strony internetowe ich instytucji publicznych były zgodne z zasadami ich postrzegalności, funkcjonalności, zrozumiałości i integralności oraz by spełniały wymogi tej dyrektywy. Dyrektywa ta nie ma zastosowania do stron internetowych ani mobilnych aplikacji instytucji, organów, urzędów i agencji Unii. Jednak Urząd powinien dążyć do zapewnienia zgodności z zasadami określonymi w tej dyrektywie.
- (27) Urząd powinien działać i być zarządzany zgodnie z zasadami wspólnego oświadczenia Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji Europejskiej z dnia 19 lipca 2012 r. w sprawie agencji zdecentralizowanych.
- (28) Zasada równości jest podstawową zasadą prawa Unii. Wymaga ona zapewnienia równości kobiet i mężczyzn we wszystkich obszarach, w tym zatrudnienia, pracy i wynagrodzenia. Wszystkie strony powinny dążyć do osiągnięcia równowagi pod względem reprezentacji kobiet i mężczyzn w Zarządzie i w Grupie Zainteresowanych Stron. Zarząd powinien dążyć do osiągnięcia tego celu również przy wyznaczaniu osób na stanowiska przewodniczącego i zastępców przewodniczącego.

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2102 z dnia 26 października 2016 r. w sprawie dostępności stron internetowych i mobilnych aplikacji organów sektora publicznego (Dz.U. L 327 z 2.12.2016, s. 1).

- (29) W celu zapewnienia skutecznego funkcjonowania Urzędu w jego Zarządzie powinny być reprezentowane państwa członkowskie i Komisja. Parlament Europejski i międzysektorowe organizacje partnerów społecznych na szczeblu unijnym, reprezentujące w równym stopniu związki zawodowe i organizacje pracodawców oraz odpowiednio reprezentujące MŚP, również mogą wyznaczyć przedstawicieli do Zarządu. Skład Zarządu, w tym wybór jego przewodniczącego i wiceprzewodniczącego, powinien być zgodny z zasadą równowagi płci oraz uwzględniać doświadczenie i kwalifikacje. Aby Urząd mógł skutecznie i efektywnie funkcjonować, jego Zarząd powinien w szczególności przyjmować roczny program prac, realizować zadania związane z budżetem Urzędu, przyjmować przepisy finansowe mające zastosowanie do Urzędu, powoływać dyrektora wykonawczego oraz ustanawiać procedury podejmowania przez dyrektora wykonawczego decyzji związanych z zadaniami operacyjnymi Urzędu. Przedstawiciele państw trzecich stosujących unijne zasady w zakresie niniejszego rozporządzenia powinni mieć możliwość uczestniczenia w posiedzeniach Zarządu jako obserwatorzy.

- (30) W wyjątkowych przypadkach, gdy konieczne jest zapewnienie maksymalnego poziomu poufności, niezależny ekspert wyznaczony przez Parlament Europejski oraz przedstawiciele międzysektorowych organizacji partnerów społecznych na szczeblu Unii nie powinni uczestniczyć w obradach Zarządu. Taką zasadę należy wyraźnie określić w regulaminie Zarządu i stosować wyłącznie w odniesieniu do szczególnie chronionych informacji dotyczących indywidualnych przypadków, aby nadmiernie nie ograniczać skutecznego udziału ww. eksperta i przedstawicieli w pracach Zarządu.
- (31) W celu zapewnienia ogólnego zarządzania administracyjnego i wykonywania zadań powierzonych Urzędowi należy wyznaczyć Dyrektora Wykonawczego. Inni pracownicy mogą zastępować Dyrektora Wykonawczego, jeżeli zostanie to uznane za konieczne w celu zapewnienia bieżącego zarządzania Urzędem, zgodnie z wewnętrznymi zasadami Urzędu i bez tworzenia dodatkowych stanowisk kierowniczych.
- (32) Bez uszczerbku dla uprawnień Komisji Zarząd i Dyrektor Wykonawczy powinni być niezależni w wykonywaniu swoich obowiązków i działać w interesie publicznym.

- (33) W dziedzinach wchodzących w zakres niniejszego rozporządzenia Urząd powinien polegać bezpośrednio na wiedzy specjalistycznej odpowiednich zainteresowanych podmiotów, co ma umożliwić specjalna Grupa Zainteresowanych Stron. Jej członkowie powinni reprezentować partnerów społecznych na szczeblu Unii, w tym uznanych unijnych sektorowych partnerów społecznych reprezentujących sektory szczególnie zainteresowane kwestiami mobilności pracowników. Grupa Zainteresowanych Stron powinna być informowana z wyprzedzeniem i móc przedłożyć Urzędowi opinie na żądanie lub z własnej inicjatywy. Realizując swoje działania, Grupa Zainteresowanych Stron będzie należycie uwzględniać opinie i korzystać z wiedzy fachowej Komitetu Doradczego ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego ustanowionego na mocy rozporządzenia (WE) nr 883/2004 oraz Komitetu Doradczego ds. Swobodnego Przepływu Pracowników ustanowionego na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011¹.
- (34) Aby zagwarantować Urzędowi pełną autonomię i niezależność, należy mu przyznać odrębny budżet, którego dochody pochodziłyby z budżetu ogólnego Unii, ewentualnych dobrowolnych wkładów finansowych państw członkowskich oraz wkładów państw trzecich uczestniczących w pracach Urzędu. W wyjątkowych i należycie uzasadnionych przypadkach Urząd powinien być również w stanie zawierać umowy o delegowaniu zadań lub otrzymywać dotacje ad hoc, jak również pobierać opłaty za publikacje i świadczone przez siebie usługi.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii (Dz.U. L 141 z 27.5.2011, s. 1).

- (35) Usługi tłumaczeniowe niezbędne do funkcjonowania Urzędu powinny być świadczone przez Centrum Tłumaczeń dla Organów Unii Europejskiej („Centrum Tłumaczeń”). Urząd powinien współpracować z Centrum Tłumaczeń, aby określić wskaźniki jakości, terminowości i poufności, jasno określić swoje potrzeby i priorytety oraz stworzyć przejrzyste i obiektywne procedury procesu tłumaczenia.
- (36) Przetwarzanie danych osobowych w ramach niniejszego rozporządzenia powinno odbywać się zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/679¹ lub rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725², w zależności od tego, które z nich ma zastosowanie. Wymaga to m.in. wprowadzenia odpowiednich środków technicznych i organizacyjnych umożliwiających spełnienie obowiązków nałożonych na mocy tych rozporządzeń, w szczególności środków w zakresie zgodności z prawem i bezpieczeństwa przetwarzania danych, przekazywania informacji oraz praw osób, których dane dotyczą.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

- (37) Aby zapewnić przejrzyste funkcjonowanie Urzędu, powinno mieć do niego zastosowanie rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady¹. Działania Urzędu powinny podlegać kontroli Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich zgodnie z art. 228 TFUE.
- (38) Do Urzędu powinno mieć zastosowanie rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013²; powinien on przystąpić do Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 25 maja 1999 r. między Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Wspólnot Europejskich dotyczącego dochodzeń wewnętrznych prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF).
- (39) Państwo członkowskie, w którym Urząd będzie miał swoją siedzibę, powinno zapewnić jak najlepsze warunki umożliwiające właściwe funkcjonowanie Urzędu.
- (40) Aby zapewnić otwarte i przejrzyste warunki zatrudnienia oraz równe traktowanie pracowników, do pracowników i Dyrektora Wykonawczego Urzędu powinien mieć zastosowanie regulamin pracowniczy urzędników Unii i warunki zatrudnienia innych pracowników Unii, ustanowione w rozporządzeniu Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68³ (zwane dalej „regulaminem pracowniczym” oraz „warunkami zatrudnienia”), w tym przepisy dotyczące tajemnicy służbowej lub inne równoważne wymogi poufności.

¹ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43).

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).

³ Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1.

- (41) W ramach kompetencji poszczególnych podmiotów Urząd powinien współpracować z agencjami unijnymi, w szczególności agencjami działającymi w dziedzinie zatrudnienia i polityki społecznej, bazując na ich wiedzy specjalistycznej oraz maksymalizując synergie, a mianowicie: z Europejską Fundacją na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy (Eurofound), Europejskim Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (Cedefop), Europejską Agencją Bezpieczeństwa i Zdrowia w Pracy (EU-OSHA) oraz z Europejską Fundacją Kształcenia (ETF), jak również – w zakresie walki z przestępczością zorganizowaną i handlem ludźmi – z Agencją Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol) i Agencją Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (Eurojust). Taka współpraca powinna zapewnić koordynację, promować synergie i unikać powielania ich działań.
- (42) W dziedzinie koordynacji zabezpieczenia społecznego Urząd i Komisja Administracyjna powinny ściśle współpracować, aby osiągnąć efekt synergii i unikać powielania działań.

- (43) Aby nadać wymiar operacyjny działaniom podejmowanym przez istniejące organy w obszarach wchodzących w zakres niniejszego rozporządzenia, Urząd powinien wykonywać zadania Komitetu Technicznego ds. Swobodnego Przepływu Pracowników powołanego na mocy rozporządzenia (UE) nr 492/2011, Komitetu Ekspertów ds. Delegowania Pracowników ustanowionego decyzją Komisji 2009/17/WE¹, włącznie z wymianą informacji dotyczących współpracy administracyjnej oraz pomocą w kwestiach dotyczących wdrażania i transgranicznego egzekwowania przepisów, oraz europejskiej platformy na rzecz usprawnienia współpracy w zakresie przeciwdziałania pracy nierejestrowanej ustanowionej decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/344. Gdy Urząd uzyska zdolność operacyjną, wspomniane organy powinny przestać istnieć. Zarząd może podjąć decyzję o utworzeniu specjalnych grup roboczych lub grup ekspertów.
- (44) Komitet Doradczy ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego oraz Komitet Doradczy ds. Swobodnego Przepływu Pracowników zapewniają forum na potrzeby konsultacji z partnerami społecznymi i przedstawicielami rządów na szczeblu krajowym. Urząd powinien wносить wkład w prace tych komitetów i może uczestniczyć w ich posiedzeniach.
- (45) Aby odzwierciedlić nową strukturę instytucjonalną, należy zmienić rozporządzenia (WE) nr 883/2004, (UE) nr 492/2011 i (UE) 2016/589 oraz uchylić decyzję (UE) 2016/344, po rozpoczęciu działalności przez Urząd.

¹ Decyzja Komisji 2009/17/WE z dnia 19 grudnia 2008 r. ustanawiająca Komitet Ekspertów ds. Delegowania Pracowników (Dz.U. L 8 z 13.1.2009, s. 26).

- (46) Urząd powinien szanować różnorodność krajowych systemów stosunków pracy oraz niezależność partnerów społecznych, jak wyraźnie określono w TFUE. Udział w działaniach Urzędu nie narusza kompetencji, zobowiązań ani obowiązków państw członkowskich wynikających m.in. z odpowiednich mających zastosowanie konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP), takich jak Konwencja nr 81 dotycząca inspekcji pracy w przemyśle i handlu, ani też uprawnień państw członkowskich do regulowania, mediacji lub monitorowania krajowych stosunków pracy, w szczególności w odniesieniu do wykonywania prawa do rokowań zbiorowych oraz podejmowania działań zbiorowych.
- (47) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie przyczynianie się do zapewniania, w jego zakresie, mobilności siły roboczej na terytorium Unii oraz wspomaganie państw członkowskich i Komisji w koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego w Unii, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie działające w sposób nieskoordynowany, natomiast ze względu na transgraniczny charakter tych działań i potrzebę wzmożonej współpracy między państwami członkowskimi możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodne z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 TUE. Zgodnie z określoną w tym artykule zasadą proporcjonalności niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

- (48) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami zatwierdzonymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, jak uznano w art. 6 TUE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Rozdział I

Zasady

Artykuł 1

Ustanowienie, przedmiot i zakres

1. Niniejszym rozporządzeniem ustanawia się Europejski Urząd ds. Pracy („Urząd”).
2. Urząd zapewnia pomoc państwom członkowskim i Komisji w skutecznym stosowaniu i egzekwowaniu prawa Unii w zakresie mobilności pracowników oraz koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego na terenie Unii. Urząd działa w zakresie aktów prawa Unii wymienionych w ust. 4, w tym wszystkich dyrektyw, rozporządzeń i decyzji opartych na tych aktach, oraz przyszłych wiążących aktach prawa Unii, które powierzają zadania Urzędowi.

3. Niniejsze rozporządzenie w żaden sposób nie wpływa na korzystanie z praw podstawowych uznanych w państwach członkowskich i na szczeblu Unii, w tym z prawa do lub swobody podejmowania strajku lub innych działań objętych szczególnymi systemami stosunków pracy w państwach członkowskich, zgodnie z prawem krajowym lub praktyką krajową. Niniejsze rozporządzenie nie wpływa również na prawo do negocjowania, zawierania i egzekwowania umów zbiorowych ani podejmowania działań zbiorowych zgodnie z prawem krajowym lub praktyką krajową.
4. Zakres działalności Urzędu powinien obejmować następujące akty prawa Unii, wraz z przyszłymi zmianami do tych aktów:
 - a) dyrektywę 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady¹;
 - b) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/67/UE;

¹ Dyrektywa 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotycząca delegowania pracowników w ramach świadczenia usług (Dz.U. L 18 z 21.1.1997, s. 1).

- c) rozporządzenie (WE) nr 883/2004 i rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009¹, włącznie z przepisami rozporządzeń Rady (EWG) nr 1408/71² i (EWG) nr 574/72³ w zakresie, w jakim są nadal stosowane, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1231/2010⁴ i rozporządzenie Rady (WE) nr 859/2003⁵ rozszerzające zastosowanie przepisów rozporządzeń (EWG) nr 1408/71 i (EWG) nr 574/72 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo;

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 284 z 30.10.2009, s. 1).

² Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149 z 5.7.1971, s. 2).

³ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 74 z 27.3.1972, s. 1).

⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1231/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. rozszerzające rozporządzenie (WE) nr 883/2004 i rozporządzenie (WE) nr 987/2009 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo (Dz.U. L 344 z 29.12.2010, s. 1).

⁵ Rozporządzenie Rady (WE) nr 859/2003 z dnia 14 maja 2003 r. rozszerzające przepisy rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i rozporządzenia (EWG) nr 574/72 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi przepisami wyłącznie ze względu na ich obywatelstwo (Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 1).

- d) rozporządzenie (UE) nr 492/2011;
- e) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/54/UE;
- f) rozporządzenie (UE) 2016/589;
- g) rozporządzenie (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady¹;
- h) dyrektywę 2006/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady²;
- i) rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009³.

5. Zakres działalności Urzędu obejmuje przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące wspierania współpracy państw członkowskich w zakresie przeciwdziałania pracy nierejestrowanej.

¹ Rozporządzenie (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) nr 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz.U. L 102 z 11.4.2006, s. 1).

² Dyrektywa 2006/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie minimalnych warunków wykonania rozporządzeń Rady (EWG) nr 3820/85 i (EWG) nr 3821/85 dotyczących przepisów socjalnych odnoszących się do działalności w transporcie drogowym oraz uchylająca dyrektywę Rady 88/599/EWG (Dz.U. L 102 z 11.4.2006, s. 35).

³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 z dnia 21 października 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego i uchylające dyrektywę Rady 96/26/WE (Dz.U. L 300 z 14.11.2009, s. 51).

6. Niniejsze rozporządzenie nie narusza kompetencji państw członkowskich w dziedzinie stosowania i egzekwowania aktów prawa Unii wymienionych w ust. 4.

Nie wpływa ono na prawa ani obowiązki obywateli ani pracodawców przyznane na mocy prawa Unii lub prawa krajowego albo praktyki ani na prawa i obowiązki władz krajowych z nich wynikające, ani na niezależność partnerów społecznych, jak określono w TFUE.

Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla obowiązujących umów dwustronnych i ustaleń dotyczących współpracy administracyjnej między państwami członkowskimi, w szczególności tych dotyczących uzgodnionych i wspólnych inspekcji.

Artykuł 2

Cele

Urząd ma przyczyniać się do zapewnienia sprawiedliwej mobilności pracowników w całej Unii oraz wspierać państwa członkowskie i Komisję w koordynowaniu systemów zabezpieczenia społecznego w Unii. W tym celu i zgodnie z zakresem określonym w art. 1 Urząd:

- a) ułatwia uzyskiwanie informacji o prawach i obowiązkach w dziedzinie mobilności pracowników w całej Unii oraz dostęp do odpowiednich usług;

- b) ułatwia i wspiera współpracę państw członkowskich w zakresie egzekwowania odpowiednich przepisów prawa Unii w całej Unii, w tym w drodze ułatwiania uzgodnionych i wspólnych inspekcji;
- c) prowadzi mediacje i pomaga w rozstrzyganiu sporów transgranicznych między państwami członkowskimi; oraz
- d) wspiera współpracę państw członkowskich w zakresie przeciwdziałania pracy nierejestrowanej.

Artykuł 3

Status prawny

1. Urząd jest organem unijnym i posiada osobowość prawną.
2. W każdym z państw członkowskich Urząd posiada zdolność prawną i zdolność do czynności prawnych o najszerszym zakresie przyznanym przez ich prawo krajowe osobom prawnym. Może on zwłaszcza nabywać lub zbywać mienie ruchome i nieruchome oraz być stroną postępowań.

Rozdział II

Zadania Urzędu

Artykuł 4

Zadania Urzędu

Aby osiągnąć powierzone mu cele, Urząd realizuje następujące zadania:

- a) ułatwia uzyskiwanie informacji i koordynuje sieć EURES zgodnie z art. 5 i 6;
- b) ułatwia współpracę i wymianę informacji między państwami członkowskimi w celu spójnego, sprawnego i skutecznego stosowania i egzekwowania odpowiednich przepisów prawa Unii, zgodnie z art. 7;
- c) koordynuje i wspiera uzgodnione i wspólne inspekcje, zgodnie z art. 8 i 9;
- d) przeprowadza analizy i dokonuje oceny ryzyka z zakresu zagadnień dotyczących transgranicznej mobilności pracowników, zgodnie z art. 10;

- e) pomaga państwom członkowskim w budowaniu potencjału w zakresie skutecznego stosowania i egzekwowania odpowiednich przepisów prawa Unii, zgodnie z art. 11;
- f) wspiera państwa członkowskie w zakresie przeciwdziałania pracy nierejestrowanej, zgodnie z art. 12;
- g) prowadzi mediacje w przypadku sporów między państwami członkowskimi dotyczących stosowania odpowiednich przepisów prawa Unii, zgodnie z art. 13.

Artykuł 5

Informacje dotyczące mobilności pracowników

Urząd zwiększa dostępność i poprawia jakość ogólnych informacji zapewnianych obywatelom, pracodawcom i organizacjom partnerów społecznych na temat praw i obowiązków wynikających z aktów prawa Unii wymienionych w art. 1 ust. 4, aby ułatwić mobilność pracowników w całej Unii. W tym celu Urząd:

- a) przyczynia się do dostarczania odpowiednich informacji o prawach i obowiązkach obywateli w sytuacjach transgranicznej mobilności pracowników, w tym za pośrednictwem wspólnej unijnej strony internetowej stanowiącej wspólny portal dostępu do źródeł informacji i usług na poziomie unijnym i krajowym we wszystkich językach urzędowych Unii, ustanowionej na mocy rozporządzenia (UE) 2018/1724;
- b) wspiera państwa członkowskie w stosowaniu rozporządzenia (UE) 2016/589;
- c) wspiera państwa członkowskie w wypełnianiu obowiązków w zakresie dostępu do informacji i rozpowszechniania informacji dotyczących swobodnego przepływu pracowników, w szczególności zgodnie z art. 6 dyrektywy 2014/54/UE i art. 22 rozporządzenia (UE) 2016/589, informacji dotyczących koordynacji zabezpieczenia społecznego, zgodnie z art. 76 ust. 4 i 5 rozporządzenia (WE) nr 883/2004, oraz informacji dotyczących delegowania pracowników, zgodnie z art. 5 dyrektywy 2014/67/UE, w tym przez odniesienie do krajowych źródeł informacji, takich jak jedna oficjalna krajowa strona internetowa;
- d) wspiera starania państw członkowskich na rzecz zwiększenia dokładności, kompletności i przystępności odpowiednich krajowych źródeł informacji i usług, zgodnie z kryteriami jakości określonymi w rozporządzeniu (UE) 2018/1724;
- e) wspiera państwa członkowskie w usprawnianiu działań informacyjnych oraz dobrowolnego świadczenia obywatelom i pracodawcom usług w zakresie mobilności transgranicznej;

- f) ułatwia współpracę właściwych organów wyznaczonych zgodnie z dyrektywą 2014/54/UE do udzielania obywatelom i pracodawcom informacji, porad i wsparcia w obszarze mobilności pracowników na rynku wewnętrznym.

Artykuł 6

Koordinacja sieci EURES

Aby wesprzeć państwa członkowskie w zapewnianiu obywatelom i pracodawcom za pośrednictwem sieci EURES usług, takich jak transgraniczne dopasowywanie ofert zatrudnienia, staży i przygotowania zawodowego do przebiegu dotychczasowej działalności zawodowej, i tym samym ułatwić mobilność pracowników w całej Unii, Urząd zarządza Europejskim Urzędem Koordynacji EURES ustanowionym na mocy art. 7 rozporządzenia (UE) 2016/589.

Europejski Urząd Koordynacji, zarządzany przez Urząd, wypełnia swoje obowiązki zgodnie z art. 8 rozporządzenia (UE) 2016/589, z wyłączeniem kwestii technicznej eksploatacji i rozbudowy portalu EURES i powiązanych usług informatycznych, którymi nadal zarządza Komisja. Urząd, za którego odpowiedzialność ponosi Dyrektor Wykonawczy w zakresie określonym w art. 22 ust. 4 lit. n) niniejszego rozporządzenia, zapewnia, aby ta działalność była w pełni zgodna z wymogami obowiązujących przepisów o ochronie danych, w tym z wymogiem dotyczącym wyznaczenia inspektora ochrony danych, zgodnie z art. 36 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 7

Współpraca i wymiana informacji między państwami członkowskimi

1. Urząd ułatwia współpracę i szybszą wymianę informacji między państwami członkowskimi oraz wspiera je w skutecznym wywiązywaniu się z obowiązków w zakresie współpracy, m.in. w zakresie wymiany informacji, określonych w przepisach prawa Unii wchodzących w zakres niniejszego rozporządzenia.

W tym celu Urząd w szczególności:

- a) na wniosek co najmniej jednego państwa członkowskiego wspiera organy krajowe w identyfikowaniu odpowiednich punktów kontaktowych organów krajowych w innych państwach członkowskich;
- b) na wniosek co najmniej jednego państwa członkowskiego ułatwia działania następcze podejmowane w odpowiedzi na nadesłane wnioski i w następstwie wymiany informacji między organami krajowymi, zapewniając wsparcie logistyczne i techniczne, w tym w postaci usług tłumaczenia pisemnego i ustnego, oraz za pomocą wymiany wiadomości na temat stanu spraw;
- c) promuje najlepsze praktyki, dzieli się nimi oraz przyczynia się do ich upowszechniania w państwach członkowskich;

- d) na wniosek co najmniej jednego państwa członkowskiego ułatwia i wspiera w stosownych przypadkach transgraniczne procedury egzekwowania kar i grzywien, objęte zakresem niniejszego rozporządzenia zgodnie z art. 1;
 - e) przedstawia Komisji dwa razy w roku sprawozdania dotyczące nierozstrzygniętych kwestii między państwami członkowskimi oraz, rozważa, czy, przekazać je do mediacji zgodnie z art. 13 ust. 2.
- 2. Na wniosek co najmniej jednego państwa członkowskiego i w ramach wykonywania swoich zadań Urząd dostarcza informacje, aby wesprzeć zainteresowane państwo członkowskie w skutecznym stosowaniu aktów prawa Unii wchodzących w zakres kompetencji Urzędu.
 - 3. Urząd wspiera stosowanie elektronicznych narzędzi i procedur wymiany wiadomości między organami krajowymi, w tym stosowanie systemu IMI.
 - 4. Urząd zachęca do stosowania innowacyjnych podejść do skutecznej i wydajnej współpracy transgranicznej oraz propaguje ewentualne wspólne wykorzystywanie mechanizmów wymiany elektronicznej i elektronicznych baz danych przez państwa członkowskie w celu ułatwienia dostępu do danych w czasie rzeczywistym i wykrywania nadużyć, a także może proponować ewentualne usprawnienia w korzystaniu z tych mechanizmów i baz danych. Urząd składa sprawozdania Komisji z myślą o dalszym rozwijaniu mechanizmów wymiany elektronicznej i elektronicznych baz danych.

Artykuł 8

Koordinacja i wsparcie uzgodnionych i wspólnych inspekcji

1. Na wniosek co najmniej jednego państwa członkowskiego Urząd koordynuje i wspiera uzgodnione lub wspólne inspekcje w dziedzinach wchodzących w zakres jego kompetencji. Urząd może również z własnej inicjatywy zasugerować organom zainteresowanych państw członkowskich przeprowadzenie uzgodnionej lub wspólnej inspekcji.

Uzgodnione i wspólne inspekcje wymagają zgody zainteresowanych państw członkowskich.

Organizacje partnerów społecznych na szczeblu krajowym mogą zgłaszać sprawy do rozpatrzenia przez Urząd.

2. Na potrzeby niniejszego rozporządzenia:
 - a) uzgodnione inspekcje oznaczają inspekcje prowadzone w co najmniej dwóch państwach członkowskich równocześnie w odniesieniu do powiązanych spraw, gdy każdy organ krajowy działa na własnym terytorium, i w stosownych przypadkach wspierane przez pracowników Urzędu;
 - b) wspólne inspekcje oznaczają inspekcje prowadzone w państwie członkowskim z udziałem organów krajowych co najmniej jednego innego zainteresowanego państwa członkowskiego i w stosownych przypadkach wspierane przez pracowników Urzędu.

3. Zgodnie z zasadą lojalnej współpracy państwa członkowskie starają się uczestniczyć w uzgodnionych lub wspólnych inspekcjach.

Uzgodniona lub wspólna inspekcja wymaga uprzedniej zgody wszystkich uczestniczących państw członkowskich, zaś o takiej zgodzie należy poinformować za pośrednictwem krajowych urzędników łącznikowych wyznaczonych na podstawie art. 32.

W przypadku gdy co najmniej jedno państwo członkowskie postanawia nie uczestniczyć w uzgodnionej lub wspólnej inspekcji, organy krajowe innych państw członkowskich przeprowadzają taką inspekcję jedynie w uczestniczących państwach członkowskich. Państwa członkowskie, które postanowiły nie uczestniczyć w inspekcji, zachowują poufność informacji na temat takiej inspekcji.

4. Urząd ustanawia i przyjmuje warunki w celu zapewnienia odpowiednich działań następczych, w sytuacji gdy państwo członkowskie postanawia nie uczestniczyć w uzgodnionej lub wspólnej inspekcji.

W takich przypadkach zainteresowane państwo członkowskie bez zbędnej zwłoki powiadamia Urząd i pozostałe zainteresowane państwa członkowskie na piśmie, w tym drogą elektroniczną, o przyczynach swojej decyzji oraz ewentualnie o środkach, jakie zamierza zastosować w celu rozwiązania sprawy, a także o wynikach zastosowania takich środków po ich uzyskaniu. Urząd może proponować, by państwo członkowskie, które nie uczestniczyło w uzgodnionej lub wspólnej inspekcji, dobrowolnie przeprowadziło własną inspekcję.

5. Państwa członkowskie i Urząd zachowują w stosunku do osób trzecich poufność informacji na temat planowanych inspekcji.

Artykuł 9

Ustalenia dotyczące uzgodnionych i wspólnych inspekcji

1. Umowa o przeprowadzeniu uzgodnionej inspekcji lub wspólnej inspekcji zawarta między uczestniczącymi państwami członkowskimi i Urzędem określa warunki przeprowadzania tej inspekcji, w tym zakres i cel inspekcji oraz w stosownych przypadkach ustalenia dotyczące udziału w niej pracowników Urzędu. Umowa może zawierać postanowienia, które umożliwiają przeprowadzenie uzgodnionych lub wspólnych inspekcji z krótkim wyprzedzeniem, po ich uprzednim uzgodnieniu i zaplanowaniu. Urząd opracowuje wzór takiej umowy zgodnie z prawem Unii oraz prawem krajowym lub praktyką krajową.
2. Uzgodnione i wspólne inspekcje przeprowadza się zgodnie z prawem lub praktyką państw członkowskich, w których dokonywane są inspekcje. Działania następcze po takich inspekcjach realizuje się zgodnie z prawem lub praktyką zainteresowanych państw członkowskich.
3. Uzgodnione i wspólne inspekcje przeprowadza się w sposób skuteczny pod względem operacyjnym. W tym celu w umowie w sprawie inspekcji państwa członkowskie przyznają urzędnikom z innego państwa członkowskiego uczestniczącego w takich inspekcjach odpowiednią rolę i status, zgodnie z prawem lub praktyką państwa członkowskiego, w którym dokonywana jest inspekcja.

4. Na wniosek zainteresowanych państw członkowskich Urząd zapewnia państwom członkowskim prowadzącym uzgodnione lub wspólne inspekcje wsparcie koncepcyjne, logistyczne i techniczne oraz w stosownych przypadkach doradztwo prawne, w tym usługi tłumaczenia pisemnego i ustnego.
5. Pracownicy Urzędu mogą być obecni podczas inspekcji w charakterze obserwatorów i udzielać wsparcia logistycznego oraz mogą uczestniczyć w uzgodnionej lub wspólnej inspekcji za uprzednią zgodą państwa członkowskiego, na terytorium którego jego członkowie będą udzielali wsparcia na potrzeby inspekcji, zgodnie z prawem lub praktyką danego państwa członkowskiego.
6. Organ państwa członkowskiego przeprowadzający uzgodnioną lub wspólną inspekcję składa Urzędowi sprawozdanie dotyczące jej wyników w tym państwie członkowskim oraz ogólnego przebiegu uzgodnionej lub wspólnej inspekcji nie później niż sześć miesięcy po jej zakończeniu.
7. Można wykorzystać informacje zgromadzone podczas uzgodnionych lub wspólnych inspekcji jako dowodów w postępowaniach prowadzonych w zainteresowanych państwach członkowskich, zgodnie z prawem lub praktyką w danym państwie członkowskim.

8. Informacje na temat uzgodnionych i wspólnych inspekcji koordynowanych przez Urząd oraz informacje przekazywane przez państwa członkowskie i Urząd, o których mowa w art. 8 ust. 2 i 3, zamieszcza się w sprawozdaniach, które mają być przedkładane Zarządowi dwa razy w roku. Takie sprawozdania przesyła się również Grupie Zainteresowanych Stron, przy czym informacje szczególnie chronione redaguje się w odpowiedni sposób. W rocznym sprawozdaniu z działalności Urzędu uwzględnia się roczne sprawozdanie z inspekcji przeprowadzonych przy wsparciu Urzędu.
9. Gdy w toku uzgodnionych lub wspólnych inspekcji lub w toku innych prowadzonych czynności Urząd dowie się o podejrzeniu wystąpienia nieprawidłowości w stosowaniu prawa Unii, może zgłosić te podejrzewane nieprawidłowości, w stosownych przypadkach, zainteresowanemu państwu członkowskiemu i Komisji.

Artykuł 10

Analizy i ocena ryzyka w zakresie mobilności pracowników

1. Urząd, we współpracy z państwami członkowskimi i w stosownych przypadkach z partnerami społecznymi, dokonuje oceny ryzyka i przeprowadza analizy mobilności pracowników i koordynacji zabezpieczenia społecznego w całej Unii. Ocena ryzyka i analizy uwzględniają takie zagadnienia jak zakłócenia równowagi na rynku pracy, wyzwania sektorowe i powtarzające się problemy, a ponadto Urząd może przeprowadzać ukierunkowane pogłębione analizy i badania w celu zbadania kwestii szczegółowych. Podczas oceny ryzyka i analiz Urząd wykorzystuje w miarę możliwości właściwe i aktualne dane statystyczne z istniejących badań, zapewnia komplementarność z działaniami agencji lub służb unijnych oraz organów, agencji lub służb krajowych, w tym w dziedzinach nadużyć, wyzysku, dyskryminacji, prognozowania w odniesieniu do umiejętności oraz ochrony zdrowia i bezpieczeństwa w miejscu pracy, a także korzysta z ich wiedzy eksperckiej.
2. Urząd organizuje wzajemne oceny prowadzone wśród państw członkowskich, które zgadzają się w nich uczestniczyć, w celu:
 - a) analizy zagadnień, trudności i kwestii szczegółowych, jakie mogą wystąpić w związku z wdrażaniem i praktycznym stosowaniem prawa Unii wchodzącego w zakres kompetencji Urzędu, a także z jego egzekwowaniem w praktyce;

- b) zwiększenia spójności świadczenia usług na rzecz obywateli i przedsiębiorstw;
- c) podnoszenia poziomu wiedzy i wzajemnego zrozumienia w zakresie poszczególnych systemów i praktyk, a także dokonania oceny skuteczności różnych środków z zakresu polityki, w tym środków zapobiegawczych i odstraszających.

3. Po zakończeniu oceny ryzyka lub innego rodzaju analizy Urząd przekazuje swoje ustalenia Komisji oraz bezpośrednio zainteresowanym państwom członkowskim, wskazując ewentualne środki mające na celu eliminację stwierdzonych niedociągnięć.

Urząd zamieszcza też podsumowanie swoich ustaleń w swoich sprawozdaniach rocznych przedkładanych Parlamentowi Europejskiemu i Komisji.

4. W stosownych przypadkach Urząd gromadzi dane statystyczne zebrane i dostarczone przez państwa członkowskie w obszarach prawa Unii wchodzących w zakres jego kompetencji. Urząd dąży przy tym do usprawnienia bieżących działań w zakresie gromadzenia danych w tych obszarach, by uniknąć powielania działań związanych z gromadzeniem danych. W stosownych przypadkach stosuje się art. 15. Urząd pozostaje w stałym kontakcie z Komisją (Eurostatem) i w stosownych przypadkach dzieli się wynikami swojej działalności w zakresie gromadzenia danych.

Artykuł 11

Wsparcie na rzecz budowania zdolności

Urząd wspiera państwa członkowskie w budowaniu zdolności, które ma na celu propagowanie spójnego stosowania prawa Unii we wszystkich obszarach wymienionych w art. 1. Urząd podejmuje w szczególności następujące działania:

- a) opracowanie, we współpracy z organami krajowymi i w stosownych przypadkach z partnerami społecznymi, wspólnych niewiążących wytycznych dla państw członkowskich i partnerów społecznych, w tym wytycznych dotyczących inspekcji w sprawach o wymiarze transgranicznym, a także wspólnych definicji i pojęć, w oparciu o odpowiednie działania na szczeblu krajowym i unijnym;
- b) promowanie i wspieranie wzajemnej pomocy, w formie działań partnerskich lub grupowych, a także programów delegowania i wymian pracowników między organami krajowymi;
- c) promowanie wymiany i rozpowszechniania wiedzy i dobrych praktyk, w tym przykładów współpracy między właściwymi organami krajowymi;
- d) opracowanie sektorowych i międzysektorowych programów szkoleń, w tym dla inspektoratów pracy, i specjalnych materiałów szkoleniowych, z wykorzystaniem metod uczenia się za pośrednictwem internetu;

- e) promowanie kampanii uświadamiających, w tym kampanii informacyjnych skierowanych do osób fizycznych i pracodawców, w szczególności „MŚP”, na temat ich praw i obowiązków oraz dostępnych możliwości.

Artykuł 12

Europejska platforma na rzecz usprawnienia współpracy w zakresie przeciwdziałania pracy nierejestrowanej

1. Europejska platforma na rzecz usprawnienia współpracy w zakresie przeciwdziałania pracy nierejestrowanej („Platforma”) ustanowiona zgodnie z art. 16 ust. 2 wspiera działania państw członkowskich w zakresie przeciwdziałania pracy nierejestrowanej poprzez:
 - a) poprawę współpracy między właściwymi organami i innymi zaangażowanymi podmiotami z państw członkowskich w celu skuteczniejszego i sprawniejszego przeciwdziałania różnym formom pracy nierejestrowanej oraz związanej z nią pracy nieprawidłowo zarejestrowanej, w tym fikcyjnemu samozatrudnieniu;
 - b) poprawę potencjału różnych właściwych organów i podmiotów z państw członkowskich w zakresie przeciwdziałania transgranicznej pracy nierejestrowanej; i przyczynienie się w ten sposób do zapewnienia równych warunków prowadzenia działalności;

- c) zwiększanie świadomości społecznej w zakresie kwestii związanych z pracą nierejestrowaną oraz pilnej potrzeby podjęcia odpowiednich działań, a także zachęcanie państw członkowskich do wzmożenia wysiłków w zakresie przeciwdziałania pracy nierejestrowanej;
- d) wykonywanie czynności wymienionych w załączniku.

2. Platforma wspiera współpracę między państwami członkowskimi poprzez:

- a) wymianę najlepszych praktyk i informacji;
- b) rozwój wiedzy specjalistycznej i analiz, unikając przy tym powielania działań;
- c) wspieranie i ułatwianie innowacyjnych podejść w zakresie skutecznej i wydajnej współpracy transgranicznej oraz ocenę doświadczeń;
- d) przyczynianie się do przekrojowego rozumienia spraw związanych z pracą nierejestrowaną.

3. Platforma składa się z:

- a) przedstawicieli wysokiego szczebla mianowanych pod jednym przez każde z państw członkowskich;
- b) przedstawiciela Komisji;

- c) maksymalnie czterech przedstawicieli międzysektorowych organizacji partnerów społecznych działających na szczeblu Unii, wyznaczonych przez te organizacje, reprezentujące w równym stopniu związki zawodowe i organizacje pracodawców.

4. Następujące podmioty mogą uczestniczyć w posiedzeniach Platformy w roli obserwatorów, a ich opinie są należycie uwzględniane:

- a) maksymalnie 14 przedstawicieli organizacji partnerów społecznych z sektorów, w których często występuje praca nierejestrowana, wyznaczanych przez te organizacje, reprezentujące w równym stopniu związki zawodowe i organizacje pracodawców;
- b) po jednym przedstawicielu Eurofoundu, EU-OSHA i MOP;
- c) po jednym przedstawicielu każdego państwa trzeciego należącego do Europejskiego Obszaru Gospodarczego.

Obserwatorzy inni niż wymienieni w akapicie pierwszym mogą być zapraszani do udziału w posiedzeniach platformy, a ich opinie są należycie uwzględniane.

Platformie przewodniczy przedstawiciel Urzędu.

Artykuł 13

Mediacja między państwami członkowskimi

1. Urząd może ułatwiać znalezienie rozwiązania w przypadku sporu między co najmniej dwoma państwami członkowskimi w indywidualnych sprawach dotyczących zastosowania prawa Unii w dziedzinach objętych niniejszym rozporządzeniem, nie naruszając uprawnień Trybunału Sprawiedliwości. Celem takiej mediacji jest pogodzenie rozbieżnych stanowisk państw członkowskich, które są stronami sporu oraz przyjęcie niewiążącej opinii.
2. Jeżeli sporu nie można rozwiązać w drodze bezpośrednich kontaktów i dialogu między państwami członkowskimi, które są stronami sporu, Urząd wszczyna procedurę mediacji na wniosek co najmniej jednego zainteresowanego państwa członkowskiego. Urząd może również zaproponować wszczęcie procedury mediacyjnej z własnej inicjatywy. Mediację przeprowadza się wyłącznie za zgodą wszystkich państw członkowskich, które są stronami sporu.
3. Na pierwszym etapie w mediacji uczestniczą państwa członkowskie, które są stronami sporu, oraz mediator, który przyjmuje niewiążącą opinię za zgodą wszystkich stron. W pierwszym etapie mediacji w roli doradczej mogą wziąć udział eksperci z państw członkowskich, Komisji i Urzędu.

4. Jeżeli na pierwszym etapie mediacji nie uda się znaleźć rozwiązania, Urząd rozpoczyna drugi etap mediacji przed Komisją Pojednawczą, o ile wszystkie państwa członkowskie, które są stronami sporu, wyraziły na to zgodę.
5. Komisja Pojednawcza, składająca się z ekspertów z państw członkowskich z wyjątkiem ekspertów z państw członkowskich, które są stronami sporu, dąży do pogodzenia stanowisk państw członkowskich, które są stronami sporu, i uzgadnia niewiążącą opinię. W drugim etapie mediacji w roli doradczej mogą wziąć udział eksperci z Komisji i Urzędu.
6. Zarząd przyjmuje regulamin mediacji, obejmujący między innymi takie kwestie jak organizacja pracy, powoływanie mediatorów, obowiązujące terminy, udział ekspertów z państw członkowskich, Komisji i Urzędu, a także możliwość organizowania obrad Komisji Pojednawczej w formie kilkusobowych gremiów.
7. Udział państw członkowskich, które są stronami sporu, w obydwu etapach mediacji jest dobrowolny. Jeżeli takie państwo członkowskie postanowi nie uczestniczyć w mediacji, informuje o tym Urząd i pozostałe państwa członkowskie, które są stronami sporu, na piśmie, w tym drogą elektroniczną, o powodach swojej decyzji, w terminie określonym w regulaminie, o którym mowa w ust. 6.

8. Kierując sprawę do mediacji, państwa członkowskie zapewniają ukrycie wszystkich danych osobowych związanych z daną sprawą w taki sposób, że osób, których dane dotyczą, w ogóle nie można zidentyfikować lub już nie można zidentyfikować. Urząd nie przetwarza danych osobowych osób, których sprawa dotyczy, na żadnym etapie mediacji.
9. Mediacja przeprowadzona przez Urząd nie jest dopuszczalna, w przypadku gdy w sprawie toczy się postępowanie sądowe na szczeblu krajowym lub unijnym. W przypadku wszczęcia postępowania sądowego w trakcie mediacji procedurę mediacji zawiesza się.
10. Mediacja pozostaje bez uszczerbku dla kompetencji Komisji Administracyjnej, w tym wszystkich podejmowanych przez nią decyzji. W mediacji uwzględnia się wszystkie stosowne decyzje Komisji Administracyjnej.
11. Jeżeli spór dotyczy w całości lub w części kwestii zabezpieczenia społecznego, Urząd informuje o tym Komisję Administracyjną.

Aby zapewnić dobrą współpracę, koordynować działania w duchu wzajemnego zrozumienia i unikać powielania działań w przypadkach mediacji, które dotyczą zarówno kwestii zabezpieczenia społecznego, jak i prawa pracy, Komisja Administracyjna i Urząd zawierają umowę o współpracy.

Na wniosek Komisji Administracyjnej i w porozumieniu z państwami członkowskimi, które są stronami sporu, Urząd przekazuje kwestię dotyczącą zabezpieczenia społecznego Komisji Administracyjnej zgodnie z art. 74a ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 883/2004. Mediacja może być kontynuowana w kwestiach niezwiązanych z zabezpieczeniem społecznym.

Na wniosek państwa członkowskiego, które jest stroną sporu, Urząd przekazuje Komisji Administracyjnej kwestie dotyczące koordynacji zabezpieczenia społecznego. Przekazanie to może nastąpić na dowolnym etapie mediacji. Mediacja może być kontynuowana w kwestiach niezwiązanych z zabezpieczeniem społecznym.

12. W terminie trzech miesięcy od przyjęcia niewiążącej opinii państwa członkowskie, które są stronami sporu, informują Urząd o środkach, które zostały podjęte w ramach działań następczych wynikających z opinii lub, gdy takie działania nie zostały podjęte, o powodach niepodjęcia takich działań.
13. Dwa razy do roku Urząd składa Komisji sprawozdanie dotyczące wyników przeprowadzonych przez siebie mediacji oraz przypadków, w których mediacja nie została przeprowadzona.

Artykuł 14

Współpraca z agencjami i wyspecjalizowanymi organami

We wszystkich swoich działaniach Urząd dąży do zapewnienia współpracy z innymi zdecentralizowanymi agencjami unijnymi i wyspecjalizowanymi organami, takimi jak Komisja Administracyjna, unikając powielania działań oraz promując synergię i komplementarność. W tym celu Urząd może zawierać umowy o współpracy z właściwymi agencjami unijnymi, takimi jak Cedefop, Eurofound, EU-OSHA, ETF, Europol i Eurojust.

Artykuł 15

Interoperacyjność i wymiana informacji

Urząd koordynuje, rozwija i stosuje ramy interoperacyjności w celu zapewnienia wymiany informacji między państwami członkowskimi, a także między państwami członkowskimi a Urzędem. Ramy interoperacyjności opierają się na europejskich ramach interoperacyjności oraz europejskiej referencyjnej architekturze interoperacyjności, o której mowa w decyzji (UE) 2015/2240.

Rozdział III

Struktura organizacyjna Urzędu

Artykuł 16

Struktura administracyjna i kierownicza

1. Strukturę administracyjną i kierowniczą Urzędu tworzą:
 - a) Zarząd;
 - b) Dyrektor Wykonawczy;
 - c) Grupa Zainteresowanych Stron.

2. Urząd może powoływać grupy robocze lub zespoły ekspertów obejmujące przedstawicieli państw członkowskich lub Komisji, lub ekspertów zewnętrznych wyłonionych w wyniku procedury selekcji, lub ich kombinacje, do wykonywania jego szczególnych zadań lub zadań w konkretnych obszarach polityki. Urząd ustanawia Platformę, o której mowa w art. 12, w roli stałej grupy roboczej oraz Komisję Pojednawczą, o której mowa w art. 13.

Urząd określa regulamin wewnętrzny takich grup roboczych i zespołów po konsultacji z Komisją.

Artykuł 17
Skład Zarządu

1. W skład Zarządu wchodzi:
 - a) jeden przedstawiciel każdego państwa członkowskiego;
 - b) dwóch członków reprezentujących Komisję;
 - c) jeden niezależny ekspert wyznaczony przez Parlament Europejski;
 - d) czterech członków będących przedstawicielami międzysektorowych organizacji partnerów społecznych na szczeblu Unii, reprezentujących w równym stopniu związki zawodowe i organizacje pracodawców.

Prawo głosu mają jedynie członkowie, o których mowa w lit. a) i b) akapitu pierwszego.
2. Każdy członek Zarządu ma zastępcę. Zastępca reprezentuje członka Zarządu pod jego nieobecność.
3. Członków, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a), i ich zastępców mianują ich państwa członkowskie.

Komisja mianuje członków, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. b).

Parlament Europejski mianuje eksperta, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. c).

Międzysektorowe organizacje partnerów społecznych na szczeblu Unii mianują swoich przedstawicieli, a Parlament Europejski mianuje swojego niezależnego eksperta, po sprawdzeniu, że nie występuje konflikt interesów.

Członków Zarządu i ich zastępców powołuje się na podstawie posiadanej wiedzy z dziedzin, o których mowa w art. 1, uwzględniając ich odpowiednie umiejętności kierownicze, administracyjne i budżetowe.

Wszystkie strony reprezentowane w Zarządzie dokładają starań, aby ograniczyć rotację swoich przedstawicieli w celu zapewnienia ciągłości jego prac. Wszystkie strony dążą do osiągnięcia równowagi pod względem liczby kobiet i mężczyzn w składzie Zarządu.

4. W chwili obejmowania stanowiska każdy członek Zarządu i jego zastępca podpisuje pisemne oświadczenie, że nie znajduje się w sytuacji konfliktu interesów. Każdy członek Zarządu i jego zastępca uaktualnia swoje oświadczenie w przypadku zmiany okoliczności w odniesieniu do konfliktu interesów. Urząd publikuje oświadczenia i ich aktualizacje na swojej stronie internetowej.

5. Kadencja członków oraz ich zastępców trwa cztery lata. Kadencja ta jest odnawialna.
6. Przedstawiciele państw trzecich, które stosują prawo Unii w obszarach objętych zakresem niniejszego rozporządzenia, mogą uczestniczyć w posiedzeniach i obradach Zarządu jako obserwatorzy.
7. Przedstawiciel Eurofoundu, przedstawiciel EU-OSHA, przedstawiciel Cedefopu i przedstawiciel Europejskiej Fundacji Kształcenia mogą zostać zaproszeni do udziału w posiedzeniach Zarządu w charakterze obserwatorów w celu zwiększenia skuteczności agencji i synergii między nimi.

Artykuł 18
Funkcje Zarządu

1. Zarząd w szczególności:
 - a) zapewnia wytyczne strategiczne i sprawuje nadzór nad działalnością Urzędu;
 - b) przyjmuje, większością dwóch trzecich głosów członków uprawnionych do głosowania, roczny budżet Urzędu oraz pełni inne funkcje związane z budżetem Urzędu zgodnie z rozdziałem IV;

- c) dokonuje oceny i przyjmuje skonsolidowane roczne sprawozdanie z działalności Urzędu, zawierające również przegląd wykonania jego zadań, i przekazuje je do dnia 1 lipca każdego roku Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu, a także podaje je do wiadomości publicznej;
- d) przyjmuje zasady finansowe mające zastosowanie do Urzędu zgodnie z art. 29;
- e) przyjmuje strategię zwalczania nadużyć finansowych, proporcjonalną do ryzyka takich nadużyć, z uwzględnieniem kosztów i korzyści środków, które mają zostać wdrożone;
- f) przyjmuje przepisy, których celem jest zapobieganie konfliktom interesów i zarządzanie nimi, w odniesieniu do swoich członków i niezależnych ekspertów, a także członków Grupy Zainteresowanych Stron i grup roboczych oraz zespołów Urzędu, o których mowa w art. 16 ust. 2, jak również oddelegowanych ekspertów krajowych i innych pracowników niezatrudnionych przez Urząd, o których mowa w art. 33, oraz publikuje corocznie na swojej stronie internetowej deklaracje dotyczące konfliktu interesów swoich członków;
- g) na podstawie analizy potrzeb przyjmuje i regularnie aktualizuje plany komunikacji i rozpowszechniania informacji, o których mowa w art. 36 ust. 3;
- h) przyjmuje swój regulamin wewnętrzny;
- i) przyjmuje regulamin mediacji zgodnie z art. 13;

- j) ustanawia grupy robocze i zespoły ekspertów zgodnie z art. 16 ust. 2 i przyjmuje ich regulaminy;
- k) wykonuje, zgodnie z ust. 2, w odniesieniu do pracowników Urzędu uprawnienia organu powołującego powierzone mu na mocy regulaminu pracowniczego oraz uprawnienia organu uprawnionego do zawierania umów o pracę powierzone mu na mocy warunków zatrudnienia („uprawnienia organu powołującego”);
- l) przyjmuje przepisy wykonawcze w celu nadania skuteczności regulaminowi pracowniczemu i warunkom zatrudnienia, zgodnie z art. 110 regulaminu pracowniczego;
- m) ustanawia, w stosownych przypadkach, jednostkę audytu wewnętrznego;
- n) mianuje Dyrektora Wykonawczego oraz w stosownych przypadkach podejmuje decyzje o przedłużeniu jego mandatu lub usunięciu go ze stanowiska zgodnie z art. 31;
- o) powołuje księgowego podlegającego regulaminowi pracowniczemu, i warunkom zatrudnienia który jest całkowicie niezależny w wykonywaniu swoich obowiązków;
- p) określa procedurę wyboru członków i zastępców członków Grupy Zainteresowanych Stron powołanej zgodnie z art. 23 i mianuje tych członków i ich zastępców;

- q) zapewnia odpowiednie działania następcze w odniesieniu do ustaleń i zaleceń wynikających ze sprawozdań z audytu wewnętrznego lub zewnętrznego oraz ocen, jak również z dochodzeń przeprowadzonych przez OLAF;
- r) podejmuje wszystkie decyzje dotyczące ustanowienia komitetów wewnętrznych Urzędu lub innych organów oraz, w razie potrzeby, ich modyfikacji, biorąc pod uwagę potrzeby w zakresie działań Urzędu oraz mając na uwadze należyte zarządzanie finansami;
- s) zatwierdza projekt jednolitego dokumentu programowego Urzędu, o którym mowa w art. 24, przed przedłożeniem go do zaopiniowania przez Komisję;
- t) przyjmuje, po zasięgnięciu opinii Komisji, jednolity dokument programowy Urzędu większością dwóch trzecich głosów członków zarządu uprawnionych do głosowania, zgodnie z art. 24.

2. Zgodnie z art. 110 regulaminu pracowniczego Zarząd przyjmuje na podstawie art. 2 ust. 1 regulaminu pracowniczego i art. 6 warunków zatrudnienia decyzję przekazującą odpowiednie uprawnienia organu powołującego Dyrektorowi Wykonawczemu i określającą warunki, zgodnie z którymi możliwe jest zawieszenie przekazania tych uprawnień. Dyrektor Wykonawczy jest uprawniony do dalszego przekazania tych uprawnień.

3. Jeżeli wymagają tego wyjątkowe okoliczności, Zarząd może w drodze decyzji zawiesić tymczasowo przekazanie uprawnień organu powołującego Dyrektorowi Wykonawczemu i uprawnień dalej przez niego przekazanych oraz wykonywać je samodzielnie lub przekazać je jednemu ze swoich członków lub też pracownikowi innemu niż Dyrektor Wykonawczy.

Artykuł 19

Przewodniczący Zarządu

1. Zarząd wybiera przewodniczącego i zastępcę przewodniczącego spośród członków z prawem głosu, dążąc do osiągnięcia równowagi płci. Przewodniczący i zastępcą przewodniczącego wybierani są większością dwóch trzecich głosów członków Zarządu z prawem głosu.

W przypadku gdy w pierwszym głosowaniu nie zostanie osiągnięta większość dwóch trzecich głosów, organizuje się drugie głosowanie, w którym przewodniczący i zastępcą przewodniczącego wybierani są zwykłą większością głosów członków Zarządu z prawem głosu.

Zastępcą przewodniczącego zastępuje z urzędu przewodniczącego w przypadku, gdy nie jest on w stanie wykonywać swoich obowiązków.

2. Kadencja przewodniczącego i zastępcy przewodniczącego trwa trzy lata. Może ona zostać jednokrotnie odnowiona. W przypadku jednak gdy w dowolnym momencie swojej kadencji tracą oni status członka Zarządu, ich kadencja kończy się automatycznie w tym samym dniu.

Artykuł 20
Posiedzenia Zarządu

1. Posiedzenia Zarządu zwołuje przewodniczący.
2. Przewodniczący organizuje obrady według punktów porządku obrad. Członkowie, o których mowa w art. 17 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) i d), nie uczestniczą w obradach dotyczących kwestii związanych ze szczególnie chronionymi informacjami dotyczącymi poszczególnych przypadków, określonymi w regulaminie wewnętrznym Zarządu.
3. Dyrektor Wykonawczy Urzędu bierze udział w obradach bez prawa głosu.
4. Zarząd zbiera się co najmniej dwa razy do roku na posiedzeniach zwyczajnych. Dodatkowo Zarząd zbiera się na wniosek przewodniczącego, na wniosek Komisji lub na wniosek co najmniej jednej trzeciej swoich członków.

5. Co najmniej raz w roku Zarząd zwołuje posiedzenia z udziałem członków Grupy Zainteresowanych Stron.
6. Zarząd może zapraszać do udziału w swoich posiedzeniach w charakterze obserwatora każdą osobę lub organizację, której opinia może mieć znaczenie, w tym członków Grupy Zainteresowanych Stron.
7. Członkowie Zarządu i ich zastępcy mogą korzystać podczas posiedzeń z pomocy doradców lub ekspertów, z zastrzeżeniem postanowień regulaminu wewnętrznego Zarządu.
8. Urząd zapewnia Zarządowi obsługę sekretariatu.

Artykuł 21

Zasady głosowania Zarządu

1. Z zastrzeżeniem art. 18 ust. 1 lit. b) i t), art. 19 ust. 1 i art. 31 ust. 8 Zarząd podejmuje decyzje większością członków z prawem głosu.
2. Każdy członek z prawem głosu ma jeden głos. W przypadku nieobecności członka z prawem głosu jego zastępca jest uprawniony do wykonywania jego prawa głosu.
3. Dyrektor Wykonawczy Urzędu bierze udział w obradach bez prawa głosu.

4. Bardziej szczegółowe zasady głosowania, zwłaszcza okoliczności, w których jeden członek Zarządu może występować w imieniu innego członka oraz okoliczności, w jakich stosuje się procedurę głosowania na piśmie, określa regulamin wewnętrzny Zarządu.

Artykuł 22

Obowiązki Dyrektora Wykonawczego

1. Dyrektor Wykonawczy odpowiada za zarządzanie Urzędem i dąży do osiągnięcia równowagi płci w Urzędzie. Dyrektor Wykonawczy odpowiada przed Zarządem.
2. Na wniosek Parlamentu Europejskiego Dyrektor Wykonawczy składa sprawozdanie z wykonywania swoich obowiązków. Rada może zwrócić się do Dyrektora Wykonawczego o złożenie sprawozdania z wykonywania swoich obowiązków.
3. Dyrektor Wykonawczy jest przedstawicielem prawnym Urzędu.
4. Dyrektor Wykonawczy odpowiada za wykonywanie zadań powierzonych Agencji na mocy niniejszego rozporządzenia, w szczególności za:
 - a) codzienną administrację Urzędu;
 - b) wdrażanie decyzji przyjętych przez Zarząd;

- c) opracowanie jednolitego dokumentu programowego oraz przedkładanie go Zarządowi do zatwierdzenia;
- d) wdrożenie jednolitego dokumentu programowego i składanie sprawozdań z jego wykonania Zarządowi;
- e) przygotowanie projektu skonsolidowanego sprawozdania rocznego z działalności Urzędu i przedstawienie go Zarządowi do oceny i przyjęcia;
- f) opracowanie planu działania w następstwie wniosków z wewnętrznych lub zewnętrznych sprawozdań z kontroli i ocen oraz z dochodzeń przeprowadzanych przez OLAF, a także przedstawianie sprawozdań z postępu prac – dwa razy w roku dla Komisji i regularnie dla Zarządu;
- g) ochronę interesów finansowych Unii poprzez stosowanie środków zapobiegających nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkiej innej nielegalnej działalności, z zastrzeżeniem kompetencji OLAF-u w zakresie prowadzenia dochodzeń, poprzez skuteczne kontrole oraz – w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości – odzyskiwanie nienależycie wydatkowanych kwot, a także w razie potrzeby stosowanie skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających administracyjnych kar, w tym- pieniężnych;
- h) przygotowanie strategii Urzędu w zakresie zwalczania nadużyć finansowych i przedstawienie jej Zarządowi do zatwierdzenia;

- i) przygotowanie projektów zasad finansowych mających zastosowanie do Urzędu i przedstawianie ich Zarządowi;
- j) przygotowanie projektu preliminarza dochodów i wydatków Urzędu w ramach jednolitego dokumentu programowego Urzędu oraz wykonanie jego budżetu;
- k) zgodnie z decyzją, o której mowa w art. 18 ust. 2, podejmowanie decyzji dotyczących zarządzania zasobami ludzkimi;
- l) podejmowanie decyzji dotyczących wewnętrznej struktury organizacyjnej Urzędu, w tym w razie potrzeby powierzania funkcji zastępczych, które mogą obejmować bieżące zarządzanie Urzędem, a w razie potrzeby decyzji dotyczących zmiany tej struktury, z uwzględnieniem potrzeb związanych z działalnością Urzędu i należyтым zarządzaniem budżetem;
- m) w stosownych przypadkach, współpracę z agencjami Unii i zawieranie z nimi umów o współpracy;
- n) wdrażanie środków ustanowionych przez Zarząd w celu stosowania przez Urząd rozporządzenia (UE) 2018/1725;
- o) informowanie Zarządu o opiniach przekazanych przez Grupę Zainteresowanych Stron.

5. Dyrektor Wykonawczy decyduje o tym, czy konieczne jest umieszczenie jednego lub większej liczby pracowników w jednym lub kilku państwach członkowskich, jak również o tym, czy konieczne jest utworzenie biura łącznikowego w Brukseli w celu pogłębienia współpracy Urzędu ze stosownymi instytucjami i organami Unii. Przed podjęciem decyzji o utworzeniu biura lokalnego lub biura łącznikowego Dyrektor Wykonawczy uzyskuje wcześniejszą zgodę Komisji, Zarządu i państwa członkowskiego, w którym ma się znaleźć to biuro. W decyzji określa się zakres działań prowadzonych w tym biurze w sposób pozwalający uniknąć niepotrzebnych kosztów i powielania administracyjnych funkcji Urzędu. Konieczne może być zawarcie z państwem członkowskim, w którym to lokalne biuro lub biuro łącznikowe ma się znajdować, umowy w sprawie siedziby.

Artykuł 23

Grupa Zainteresowanych Stron

1. W celu ułatwienia prowadzenia konsultacji z zainteresowanymi stronami oraz korzystania z ich wiedzy fachowej w dziedzinach objętych niniejszym rozporządzeniem tworzy się Grupę Zainteresowanych Stron. Grupa Zainteresowanych Stron jest związana z Urzędem i pełni funkcje doradcze.

2. Grupa Zainteresowanych Stron jest informowana z wyprzedzeniem i może, na żądanie Urzędu lub z własnej inicjatywy, przedkładać Urzędowi opinie dotyczące:
 - a) kwestii związanych ze stosowaniem i egzekwowaniem prawa Unii w obszarach objętych niniejszym rozporządzeniem, w tym oceny ryzyka i analiz dotyczących transgranicznej mobilności pracowników, o których mowa w art. 10;
 - b) projektu skonsolidowanego rocznego sprawozdania z działalności Urzędu, o którym mowa w art. 18;
 - c) projektu jednolitego dokumentu programowego, o którym mowa w art. 24.
3. Grupie Zainteresowanych Stron przewodniczy Dyrektor Wykonawczy. Grupa spotyka się co najmniej dwa razy do roku z inicjatywy Dyrektora Wykonawczego lub na wniosek Komisji.
4. Grupa Zainteresowanych Stron składa się z dwóch przedstawicieli Komisji i dziesięciu przedstawicieli partnerów społecznych na poziomie Unii, reprezentujących w równym stopniu związki zawodowe i organizacje pracodawców, w tym uznanych sektorowych partnerów społecznych Unii reprezentujących branże, w których kwestie mobilności pracowników są szczególnie istotne.

5. Członkowie Grupy Zainteresowanych Stron i ich zastępcy są wyznaczani przez swoje organizacje i mianowani przez Zarząd. Zastępcy członków grupy są mianowani przez Zarząd na takich samych zasadach jak jej członkowie i automatycznie przejmują obowiązki nieobecnych członków. Zapewnia się w najszerszym możliwym zakresie odpowiednią równowagę płci oraz odpowiednią reprezentację MŚP.
6. Urząd zapewnia Grupie Zainteresowanych Stron obsługę sekretariatu. Grupa Zainteresowanych Stron przyjmuje swój regulamin wewnętrzny większością dwóch trzecich głosów swoich członków uprawnionych do głosowania. Regulamin podlega zatwierdzeniu przez Zarząd.
7. Grupa Zainteresowanych Stron może zapraszać na swoje posiedzenia ekspertów lub przedstawicieli odpowiednich organizacji międzynarodowych.
8. Urząd podaje do wiadomości publicznej opinie, porady i zalecenia Grupy Zainteresowanych Stron oraz wyniki prowadzonych konsultacji, z wyjątkiem przypadków, w których wymagane jest zachowanie poufności.

Rozdział IV

Ustanowienie i struktura budżetu Urzędu

SEKCJA 1

JEDNOLITY DOKUMENT PROGRAMOWY URZĘDU

Artykuł 24

Programowanie roczne i wieloletnie

1. Każdego roku Dyrektor Wykonawczy sporządza projekt jednolitego dokumentu programowego zawierający w szczególności wieloletni i roczny program zgodnie z rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 1271/2013¹, z uwzględnieniem wytycznych określonych przez Komisję oraz porad udzielonych przez Grupę Zainteresowanych Stron.
2. Do dnia 30 listopada każdego roku Zarząd przyjmuje projekt jednolitego dokumentu programowego, o którym mowa w ust. 1. Dokument ten, a także jego późniejsze uaktualnione wersje, Zarząd przekazuje Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji do dnia 31 stycznia kolejnego roku.

¹ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1271/2013 z dnia 30 września 2013 r. w sprawie ramowego rozporządzenia finansowego dotyczącego organów, o których mowa w art. 208 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 328 z 7.12.2013, s. 42).

Jednolity dokument programowy staje się ostateczny po ostatecznym przyjęciu budżetu ogólnego Unii i w razie potrzeby podlega odpowiednim dostosowaniom.

3. Roczny program prac określa szczegółowe cele i oczekiwane wyniki, w tym wskaźniki skuteczności działania. Zawiera on również opis działań, które wymagają finansowania, oraz wskazuje zasoby finansowe i ludzkie przydzielone do każdego działania. Roczny program prac musi być spójny z wieloletnim programem prac, o którym mowa w ust. 4. Jednoznacznie określa on zadania, które zostały dodane, zmienione lub skreślone w stosunku do poprzedniego roku budżetowego. Zarząd dokonuje zmiany przyjętego rocznego programu prac w przypadku przekazania Urzędowi nowego zadania objętego zakresem niniejszego rozporządzenia.

Merytoryczne zmiany w rocznym programie prac przyjmuje się zgodnie z tą samą procedurą co pierwotny roczny program prac. Zarząd może przekazać Dyrektorowi Wykonawczemu uprawnienia do dokonywania w rocznym programie prac zmian innych niż istotne.

4. W wieloletnim programie prac określa się ogólne programowanie strategiczne, w tym cele, oczekiwane rezultaty i wskaźniki skuteczności działania. Należy w nim również wskazać, w odniesieniu do każdego działania, orientacyjne zasoby finansowe i ludzkie uznane za niezbędne do osiągnięcia wyznaczonych celów.

Założenia strategiczne są uaktualniane w miarę potrzeb, w szczególności celem uwzględnienia wyników oceny, o której mowa w art. 40.

Artykuł 25
Ustanowienie budżetu

1. Co roku Dyrektor Wykonawczy sporządza wstępny projekt preliminarza dochodów i wydatków Urzędu na następny rok budżetowy, w tym plan zatrudnienia, i przesyła go Zarządowi.
2. Wstępny projekt preliminarza opiera się na celach i oczekiwanych wynikach rocznego dokumentu programowego, o którym mowa w art. 24 ust. 3, i uwzględnia zasoby finansowe potrzebne do osiągnięcia tych celów i oczekiwanych wyników, zgodnie z zasadą budżetowania zadaniowego.
3. Na podstawie wstępnego projektu preliminarza Zarząd przyjmuje projekt preliminarza dochodów Urzędu na następny rok budżetowy i przesyła go Komisji do dnia 31 stycznia każdego roku.
4. Komisja przesyła projekt preliminarza władzy budżetowej wraz z projektem budżetu ogólnego Unii. Projekt preliminarza jest również udostępniany Urzędowi.
5. Na podstawie projektu preliminarza Komisja wprowadza do projektu budżetu ogólnego Unii, przedkładanego władzy budżetowej zgodnie z art. 313 i 314 TFUE, szacunkowe dane, które uważa za niezbędne dla planu zatrudnienia, oraz kwotę wkładu, który ma być ujęty w budżecie ogólnym.

6. Władza budżetowa zatwierdza środki przewidziane na wkład z budżetu ogólnego Unii na rzecz Urzędu.
7. Władza budżetowa przyjmuje plan zatrudnienia Urzędu.
8. Zarząd przyjmuje budżet Urzędu. Budżet staje się ostateczny po ostatecznym przyjęciu budżetu ogólnego Unii, a w razie potrzeby budżet jest odpowiednio dostosowywany.
9. W przypadku przedsięwzięć z zakresu nieruchomości mogących przynieść znaczne skutki finansowe dla budżetu Urzędu, zastosowanie ma rozporządzenie delegowane (UE) nr 1271/2013.

SEKCJA 2

PRZEDSTAWIANIE, WYKONYWANIE

I KONTROLA BUDŻETU URZĘDU

Artykuł 26

Struktura budżetu

1. Preliminarz wszystkich dochodów i wydatków Urzędu jest przygotowywany w każdym roku budżetowym i jest wykazywany w budżecie Urzędu. Rok budżetowy odpowiada rokowi kalendarzowemu.

2. Dochody i wydatki wykazane w budżecie Urzędu muszą się równoważyć.
3. Bez uszczerbku dla innych zasobów dochody Urzędu obejmują:
 - a) wkład Unii ujęty w budżecie ogólnym Unii;
 - b) dobrowolne wkłady finansowe państw członkowskich;
 - c) wkłady państw trzecich uczestniczących w pracach Urzędu, zgodnie z art. 42;
 - d) ewentualne finansowanie unijne w formie umów o delegowaniu zadań lub dotacji doraźnych zgodnie z zasadami finansowymi Urzędu, o których mowa w art. 29, oraz przepisami stosownych aktów wspierających politykę Unii;
 - e) należności za publikacje i wszelkie usługi świadczone przez Urząd.
4. Wydatki Urzędu obejmują wynagrodzenia pracowników, koszty administracyjne, koszty infrastruktury oraz koszty operacyjne.

Artykuł 27

Wykonanie budżetu

1. Dyrektor Wykonawczy wykonuje budżet Urzędu.
2. Co roku Dyrektor Wykonawczy przesyła władzy budżetowej wszystkie informacje istotne z punktu widzenia wyników procedur oceny.

Artykuł 28

Przedstawienie sprawozdania finansowego i absolutorium

1. Księgowy Urzędu przesyła wstępne sprawozdanie finansowe za dany rok budżetowy (rok N) księgowemu Komisji oraz Trybunałowi Obrachunkowemu do dnia 1 marca następnego roku budżetowego (rok N + 1).
2. Księgowy Urzędu przekazuje również niezbędne informacje księgowe do celów konsolidacji księgowemu Komisji, w sposób i w formacie przez niego wymaganym, do dnia 1 marca roku N + 1.
3. Urząd przesyła sprawozdanie z zarządzania budżetem i finansami za rok N Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu do dnia 31 marca roku N + 1.
4. Po otrzymaniu uwag Trybunału Obrachunkowego dotyczących wstępnego sprawozdania finansowego Urzędu za rok N księgowy Urzędu sporządza na własną odpowiedzialność ostateczne sprawozdanie finansowe Urzędu. Dyrektor Wykonawczy przedkłada je Zarządowi do zaopiniowania.
5. Zarząd wydaje opinię w sprawie ostatecznego sprawozdania finansowego Urzędu za rok N.

6. Do dnia 1 lipca roku N + 1 księgowy Urzędu przesyła ostateczne sprawozdanie finansowe za rok N wraz z opinią Zarządu Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu.
7. Link do strony internetowej zawierającej ostateczne sprawozdanie finansowe Urzędu publikuje się w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* do dnia 15 listopada roku N + 1.
8. Do dnia 30 września roku N + 1 Dyrektor Wykonawczy przesyła Trybunałowi Obrachunkowemu odpowiedź na uwagi zawarte w jego sprawozdaniu rocznym. Dyrektor Wykonawczy przesyła tę odpowiedź również Zarządowi i Komisji.
9. Dyrektor Wykonawczy przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, na jego żądanie, informacje wymagane do sprawnego zastosowania procedury udzielania absolutorium za rok N, zgodnie z art. 261 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046¹.
10. Na zalecenie Rady, stanowiącej większością kwalifikowaną, do dnia 15 maja roku N + 2 Parlament Europejski udziela Dyrektorowi Wykonawczemu absolutorium z wykonania budżetu za rok N.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1).

Artykuł 29
Zasady finansowe

Zasady finansowe mające zastosowanie do Urzędu przyjmuje Zarząd po konsultacji z Komisją. Nie odbiegają one od rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1271/2013, chyba że takie odstępstwo jest niezbędne ze względu na szczególne wymogi działalności Urzędu i uzyskano uprzednią zgodę Komisji.

Rozdział V
Personel

Artykuł 30
Postanowienia ogólne

Do personelu Urzędu mają zastosowanie regulamin pracowniczy i warunki zatrudnienia oraz przepisy przyjęte w drodze porozumienia między instytucjami Unii w celu nadania skuteczności regulaminowi pracowniczemu i warunkom zatrudnienia.

Artykuł 31
Dyrektor Wykonawczy

1. Dyrektor Wykonawczy jest zatrudniony jako pracownik Urzędu zatrudniony na czas określony zgodnie z art. 2 lit. a) warunków zatrudnienia.
2. Dyrektor Wykonawczy jest powoływany przez Zarząd z listy kandydatów zaproponowanej przez Komisję w wyniku otwartej i przejrzystej procedury naboru. Wybranego kandydata wzywa się do złożenia oświadczenia przed Parlamentem Europejskim i do udzielenia odpowiedzi na pytania posłów do Parlamentu Europejskiego. Ta wymiana poglądów nie może nadmiernie opóźniać powołania Dyrektora Wykonawczego.
3. Do celów zawarcia umowy z Dyrektorem Wykonawczym Urząd reprezentuje przewodniczący Zarządu.
4. Kadencja Dyrektora Wykonawczego trwa pięć lat. Przed upływem tego okresu Komisja przeprowadza ocenę, w której uwzględnia się wyniki oceny pracy Dyrektora Wykonawczego oraz przyszłe zadania i wyzwania stojące przed Urzędem.
5. Zarząd, uwzględniając ocenę, o której mowa w ust. 4, może przedłużyć kadencję Dyrektora Wykonawczego jednokrotnie, na okres nie dłuższy niż pięć lat.

6. Dyrektor Wykonawczy, którego kadencja została przedłużona zgodnie z ust. 5, nie może brać udziału w kolejnej procedurze naboru na to samo stanowisko po zakończeniu całego okresu pełnienia swojej funkcji.
7. Dyrektor Wykonawczy może zostać odwołany ze stanowiska jedynie decyzją Zarządu. W swojej decyzji Zarząd bierze pod uwagę dokonaną przez Komisję ocenę wyników pracy Dyrektora Wykonawczego, o której mowa w ust. 4.
8. Zarząd podejmuje decyzje w sprawie powołania, przedłużenia kadencji lub odwołania ze stanowiska Dyrektora Wykonawczego większością dwóch trzecich głosów członków z prawem głosu.

Artykuł 32

Krajowi urzędnicy łącznikowi

1. Każde państwo członkowskie wyznacza jednego krajowego urzędnika łącznikowego na stanowisko eksperta krajowego oddelegowanego do Urzędu do pracy w jego siedzibie, zgodnie z art. 33.

2. Krajowi urzędnicy łącznikowi przyczyniają się do realizacji zadań Urzędu, między innymi poprzez ułatwianie współpracy i wymiany informacji określonych w art. 7, a także poprzez wsparcie i koordynację kontroli określonych w art. 8. Pełnią oni również funkcję krajowych punktów kontaktowych, odpowiadając na pytania swoich państw członkowskich i dotyczące ich państw członkowskich bezpośrednio lub poprzez kontakt z krajowymi organami administracji.
3. Krajowi oficerowie łącznikowi mają prawo żądać od swoich państw członkowskich wszelkich stosownych informacji, określonych w niniejszym rozporządzeniu i je otrzymywać, w pełni szanując prawo lub praktykę krajową swoich państw członkowskich, w szczególności w odniesieniu do ochrony danych i zasad dotyczących poufności.

Artykuł 33

Oddelegowani eksperci krajowi i inni pracownicy

1. Oprócz krajowych urzędników łącznikowych, Urząd może korzystać we wszystkich obszarach swojej działalności z usług innych oddelegowanych ekspertów krajowych lub innych pracowników niezatrudnionych przez Urząd.
2. Zarząd przyjmuje decyzję określającą zasady oddelegowania ekspertów krajowych, w tym krajowych urzędników łącznikowych.

Rozdział VI

Postanowienia ogólne i końcowe

Artykuł 34

Przywileje i immunitety

Do Urzędu i jego pracowników stosuje się Protokół nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej.

Artykuł 35

System językowy

1. Do Urzędu mają zastosowanie przepisy określone w rozporządzeniu Rady nr 1¹.
2. Usługi tłumaczeniowe na potrzeby działalności Urzędu zapewnia Centrum Tłumaczeń.

¹ Rozporządzenie nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 17 z 6.10.1958, s. 385).

Artykuł 36

Przejrzystość, ochrona danych osobowych i komunikacja

1. W odniesieniu do dokumentów pozostających w posiadaniu Urzędu stosuje się rozporządzenie (WE) nr 1049/2001. W terminie sześciu miesięcy od daty pierwszego posiedzenia Zarząd przyjmuje szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.
2. Zarząd ustanawia środki mające na celu wykonanie obowiązków określonych w rozporządzeniu (UE) 2018/1725, zwłaszcza obowiązków dotyczących mianowania inspektora ochrony danych Urzędu oraz legalności przetwarzania danych, bezpieczeństwa operacji przetwarzania, dostarczania informacji oraz praw osób, których dane dotyczą.
3. Urząd może z własnej inicjatywy uczestniczyć w działaniach komunikacyjnych w obszarze wchodzącym w zakres jego kompetencji. Przydział zasobów na działania komunikacyjne nie może mieć niekorzystnego wpływu na skuteczne wykonywanie zadań, o których mowa w art. 4. Działania komunikacyjne są wykonywane zgodnie z przyjętymi przez Zarząd właściwymi planami komunikacji i rozpowszechniania informacji.

Artykuł 37

Zwalczanie nadużyć finansowych

1. Aby ułatwić zwalczanie nadużyć finansowych, korupcji i wszelkich innych nielegalnych działań na mocy rozporządzenia (UE, Euratom) nr 883/2013, Urząd w ciągu sześciu miesięcy od dnia, w którym staje się on operacyjny, przystępuje do porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 25 maja 1999 r. między Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Wspólnot Europejskich dotyczącego dochodzeń wewnętrznych prowadzonych przez OLAF i przyjmuje odpowiednie przepisy obowiązujące wszystkich pracowników Urzędu, wykorzystując szablon zawarty w załączniku do tego porozumienia.
2. Trybunał Obrachunkowy jest uprawniony do audytu, na podstawie dokumentów oraz kontroli na miejscu, wszystkich beneficjentów dotacji, wykonawców i podwykonawców, którzy otrzymali od Urzędu unijne środki finansowe.

3. OLAF może przeprowadzać dochodzenia, w tym kontrole i inspekcje na miejscu, w celu ustalenia, czy miało miejsce nadużycie finansowe, korupcja lub jakiegokolwiek inne działanie niezgodne z prawem, wpływające na interesy finansowe Unii w związku z dotacją lub zamówieniem finansowanym przez Urząd, zgodnie z przepisami i procedurami określonymi w rozporządzeniu (UE, Euratom) nr 883/2013 i rozporządzeniu Rady (Euratom, WE) nr 2185/96¹.
4. Z zastrzeżeniem ust. 1, 2 i 3, w zawieranych przez Urząd umowach o współpracy z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi, udzielanych przez niego zamówieniach, zawieranych umowach o udzielenie dotacji i przyjmowanych decyzjach o udzieleniu dotacji zamieszcza się postanowienia wyraźnie upoważniające Trybunał Obrachunkowy i OLAF do prowadzenia takich kontroli i dochodzeń zgodnie z ich odpowiednimi uprawnieniami.

Artykuł 38

Przepisy bezpieczeństwa w zakresie ochrony informacji niejawnych oraz szczególnie chronionych informacji jawnych

Urząd przyjmuje własne przepisy bezpieczeństwa równoważne z przepisami bezpieczeństwa Komisji dotyczącymi ochrony informacji niejawnych Unii Europejskiej (EUCI) oraz szczególnie chronionych informacji jawnych, ustanowionymi w decyzjach Komisji (UE, Euratom) 2015/443² i (UE, Euratom) 2015/444³. Przepisy bezpieczeństwa Urzędu obejmują między innymi przepisy dotyczące wymiany, przetwarzania i przechowywania takich informacji.

¹ Rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami (Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2).

² Decyzja Komisji (UE, Euratom) 2015/443 z dnia 13 marca 2015 r. w sprawie bezpieczeństwa w Komisji (Dz.U. L 72 z 17.3.2015, s. 41).

³ Decyzja Komisji (UE, Euratom) 2015/444 z dnia 13 marca 2015 r. w sprawie przepisów bezpieczeństwa dotyczących ochrony informacji niejawnych UE (Dz.U. L 72 z 17.3.2015, s. 53).

Artykuł 39
Odpowiedzialność

1. Odpowiedzialność umowną Urzędu regulują przepisy mające zastosowanie do danej umowy.
2. Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do wydawania wyroków na podstawie klauzul arbitrażowych zamieszczonych w umowach zawartych przez Urząd.
3. W przypadku odpowiedzialności pozaumownej Urząd naprawia szkodę wyrządzoną przez jego jednostki lub pracowników przy wykonywaniu ich obowiązków zgodnie z zasadami ogólnymi wspólnymi dla ustawodawstw państw członkowskich.
4. Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do orzekania w sporach dotyczących odszkodowania za szkody, o których mowa w ust. 3.
5. Odpowiedzialność pracowników wobec Urzędu regulują mające do nich zastosowanie przepisy regulaminu pracowniczego i warunków zatrudnienia.

Artykuł 40
Ocena i przegląd

1. Do dnia ... [5 lat od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia], a następnie co pięć lat Komisja przeprowadza ocenę wyników pracy Urzędu w odniesieniu do jego celów, mandatu i zadań. Ocena dotyczy w szczególności doświadczeń zdobytych w trakcie procedury mediacji zgodnie z art. 13. Ocena dotyczy również potrzeby zmiany mandatu Urzędu i zakresu jego działalności, w tym rozszerzenia tego zakresu na potrzeby sektorowe, oraz skutki finansowe takiej zmiany, z uwzględnieniem działań prowadzonych przez agencje Unii w tych obszarach. Ocena obejmuje także analizę dalszych możliwości usprawnienia działań i wypracowania synergii z agencjami działającymi w obszarze zatrudnienia i polityki społecznej. Na podstawie tej oceny Komisja może w stosownych przypadkach przedstawić wnioski ustawodawcze w celu zmiany zakresu niniejszego rozporządzenia.
2. Jeśli Komisja uzna, że dalsze działanie Urzędu w odniesieniu do jego celów, mandatu i zadań nie jest uzasadnione, może wnioskować o odpowiednią zmianę lub uchylenie niniejszego rozporządzenia.
3. Komisja przekazuje wyniki oceny Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Zarządowi. Wyniki oceny podawane są do wiadomości publicznej.

Artykuł 41
Dochodzenia administracyjne

Działania Urzędu mogą być przedmiotem dochodzeń prowadzonych przez Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich zgodnie z art. 228 TFUE.

Artykuł 42
Współpraca z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi

1. W zakresie niezbędnym do osiągnięcia celów określonych w niniejszym rozporządzeniu, bez uszczerbku dla właściwości państw członkowskich i instytucji Unii, Urząd może współpracować z właściwymi organami państw trzecich i z organizacjami międzynarodowymi.

W tym celu, za zgodą Zarządu i po zatwierdzeniu przez Komisję, Urząd może poczynić ustalenia robocze z właściwymi organami państw trzecich i organizacjami międzynarodowymi. Ustalenia te nie tworzą zobowiązań prawnych dla Unii ani państw członkowskich.

2. Urząd jest otwarty na udział państw trzecich, które zawarły w tym celu odpowiednie umowy z Unią.

Na mocy odpowiednich porozumień, o których mowa w akapicie pierwszym, dokonuje się ustaleń określających w szczególności charakter, zakres i sposób uczestniczenia danych państw trzecich w pracach Urzędu, w tym ustaleń dotyczących udziału w inicjatywach realizowanych przez Urząd, wkładów finansowych oraz personelu. W odniesieniu do kwestii kadrowych ustalenia te są w każdym przypadku zgodne z regulaminem pracowniczym i warunkami zatrudnienia.

3. Poprzez zawarcie odpowiednich ustaleń roboczych z Dyrektorem Wykonawczym Urzędu Komisja zapewnia, aby Urząd działał w obrębie swojego mandatu i istniejących ram instytucjonalnych.

Artykuł 43

Umowa w sprawie siedziby i warunki działania

1. Niezbędne ustalenia dotyczące pomieszczeń, które mają zostać udostępnione Urzędowi w przyjmującym państwie członkowskim, wraz ze szczegółowymi przepisami mającymi zastosowanie w przyjmującym państwie członkowskim do Dyrektora Wykonawczego, członków Zarządu, pracowników i członków ich rodzin określa się w umowie w sprawie siedziby między Urzędem a państwem członkowskim, w którym siedziba ta została zlokalizowana. Umowa ta ma zostać zawarta po uzyskaniu zgody Zarządu i nie później niż ... [dwa lata po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia].

2. Przyjmujące państwo członkowskie zapewnia jak najlepsze warunki umożliwiające skuteczne funkcjonowanie Urzędu, w tym wielojęzyczne placówki szkolne o orientacji europejskiej oraz odpowiednie połączenia transportowe.

Artykuł 44

Rozpoczęcie działalności Urzędu

1. Urząd uzyskuje zdolność operacyjną w zakresie wykonywania swojego budżetu w terminie do ... [dwa lata po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia].
2. Komisja odpowiada za utworzenie i początkowe funkcjonowanie Urzędu do czasu uzyskania przez niego zdolności operacyjnej. W tym celu:
 - a) do chwili objęcia obowiązków przez Dyrektora Wykonawczego po jego mianowaniu przez Zarząd zgodnie z art. 31 Komisja może wyznaczyć urzędnika Komisji do działania w charakterze tymczasowego Dyrektora Wykonawczego i wykonywania obowiązków wyznaczonych Dyrektorowi Wykonawczemu;
 - b) w drodze odstępstwa od art. 18 ust. 1 lit. k) i do chwili przyjęcia decyzji, o której mowa w art. 18 ust. 2, tymczasowy Dyrektor Wykonawczy wykonuje uprawnienia organu powołującego;

- c) Komisja może udzielić Urzędowi pomocy, w szczególności poprzez oddelegowanie urzędników Komisji do prowadzenia działań tego Urzędu pod kierownictwem tymczasowego Dyrektora Wykonawczego lub Dyrektora Wykonawczego;
- d) tymczasowy Dyrektor Wykonawczy może zatwierdzać wszelkie płatności w ramach środków zapisanych w budżecie Urzędu po uzyskaniu zgody Zarządu i zawierać umowy, w tym umowy o pracę, po przyjęciu planu zatrudnienia Urzędu.

Artykuł 45

Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 883/2004

W rozporządzeniu (WE) nr 883/2004 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„na) »Europejski Urząd ds. Pracy« oznacza organ ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) .../...⁺⁺ oraz o którym mowa w art. 74a;

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE)../... z dnia ... ustanawiające Europejski Urząd ds. Pracy, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 883/2004, (UE) nr 492/2011 i (UE) 2016/589 oraz uchylające decyzję (UE) 2016/344 (Dz.U. ...).”;

⁺ Dz.U.: proszę wstawić numer rozporządzenia zawartego w dok. PE-CONS 49/19 (2018/0064(COD)) oraz numer, datę i odniesienie do Dz.U. dla tego rozporządzenia w przypisie.

2) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 74a

Europejski Urząd ds. Pracy

1. Bez uszczerbku dla zadań i działalności Komisji Administracyjnej Europejski Urząd ds. Pracy wspiera stosowanie niniejszego rozporządzenia, zgodnie ze swoimi zadaniami określonymi w rozporządzeniu UE .../...⁺. Komisja Administracyjna współpracuje z Europejskim Urzędem ds. Pracy, aby zsynchronizować działania w duchu wzajemnego zrozumienia i uniknąć ich powielania. W tym celu zawiera ona z Europejskim Urzędem ds. Pracy umowę o współpracy.
2. Komisja Administracyjna może zwrócić się do Europejskiego Urzędu ds. Pracy o skierowanie do niej sprawy dotyczącej zabezpieczenia społecznego do mediacji zgodnie z art. 13 ust. 11 akapit trzeci rozporządzenia (UE) .../...⁺.”.

⁺ Dz.U.: proszę wstawić numer rozporządzenia zawartego w dok. PE-CONS 49/19 (2018/0064(COD)).

Artykuł 46
Zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 492/2011

W rozporządzeniu (UE) nr 492/2011 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 26 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Europejski Urząd ds. Pracy, ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego (UE) .../...⁺, bierze udział w posiedzeniach Komitetu Doradczego w charakterze obserwatora, zapewniając w stosownych przypadkach wkład techniczny i wiedzę fachową.

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE).../... z dnia ... ustanawiające Europejski Urząd ds. Pracy, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 883/2004, (UE) nr 492/2011 i (UE) 2016/589 oraz uchylające decyzję (UE) 2016/344 (Dz.U. ...).”;

- 2) skreśla się art. 29–34 ze skutkiem od dnia, w którym Urząd stanie się w pełni operacyjny zgodnie z art. 44 ust. 1 niniejszego rozporządzenia;

⁺ Dz.U.: proszę wstawić numer rozporządzenia zawartego w dok. PE-CONS 49/19 (2018/0064(COD)) oraz numer, datę i odniesienie do Dz.U. dla tego rozporządzenia w przypisie.

- 3) art. 35 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 35

Regulamin Komitetu Doradczego, który wszedł w życie w dniu 8 listopada 1968 r., pozostaje w mocy.”;

- 4) art. 39 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 39

Wydatki administracyjne Komitetu Doradczego są uwzględnione w budżecie ogólnym Unii Europejskiej w sekcji dotyczącej Komisji.”.

Artykuł 47

Zmiany w rozporządzeniu (UE) 2016/589

W rozporządzeniu (UE) 2016/589 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 wprowadza się następujące zmiany:

- a) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) organizacji sieci EURES między Komisją, Europejskim Urzędem ds. Pracy i państwami członkowskimi;”;

b) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) współpracy między Komisją, Europejskim Urzędem ds. Pracy i państwami członkowskimi w zakresie wymiany odpowiednich dostępnych danych dotyczących ofert zatrudnienia, wniosków o zatrudnienie i życiorysów;”;

c) lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) promowania sieci EURES na poziomie unijnym poprzez skuteczne działania komunikacyjne podejmowane przez Komisję, Europejski Urząd ds. Pracy i państwa członkowskie.”;

2) w art. 3 dodaje się następujący punkt:

„8) »Europejski Urząd ds. Pracy« oznacza organ utworzony na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) .../...⁺.”

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) .../... z dnia ... ustanawiające Europejski Urząd ds. Pracy, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 883/2004, (UE) nr 492/2011 i (UE) 2016/589 oraz uchylające decyzję (UE) 2016/344 (Dz.U.).”;

⁺ Dz.U.: proszę wstawić numer rozporządzenia zawartego w dok. PE-CONS 49/19 (2018/0064(COD)) oraz numer, datę i odniesienie do Dz.U. dla tego rozporządzenia w przypisie.

3) art. 4 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Dostępność informacji zawartych na portalu EURES oraz usług wsparcia oferowanych na poziomie krajowym dla osób niepełnosprawnych musi zostać zapewniona. Sposoby jej zapewnienia określają – w odniesieniu do ich odpowiednich obowiązków – Komisja, Europejski Urząd Koordynacji oraz członkowie i partnerzy EURES.”;

4) art. 7 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

a) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) Europejski Urząd Koordynacji, który ustanawia się w ramach Europejskiego Urzędu ds. Pracy i który jest odpowiedzialny za udzielanie sieci EURES pomocy w realizacji jej działań;”;

b) dodaje się następującą literę:

„e) Komisja.”;

5) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„Europejski Urząd Koordynacji pomaga sieci EURES w realizacji jej działalności, w szczególności poprzez rozwijanie i prowadzenie, w bliskiej współpracy z krajowymi urzędami koordynacji oraz Komisją, następujących działań:”;

(ii) lit. a) ppkt (i) otrzymuje brzmienie:

„(i) jako właściciel systemu portalu EURES i związanych z tym usług informatycznych, określenie potrzeb użytkowników oraz wymogów biznesowych, które mają być przekazane Komisji na potrzeby funkcjonowania i rozwoju portalu, w tym systemów i procedur wymiany informacji na temat ofert zatrudnienia, wniosków o zatrudnienie, życiorysów i dokumentów uzupełniających, oraz innych informacji, we współpracy z innymi odpowiednimi unijnymi służbami lub sieciami zajmującymi się świadczeniem usług informacyjnych i doradczych, oraz inicjatywami;”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Europejskim Urzędem Koordynacji zarządza Europejski Urząd ds. Pracy. Europejski Urząd Koordynacji prowadzi regularny dialog z przedstawicielami partnerów społecznych na poziomie unijnym.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Europejski Urząd Koordynacji – w porozumieniu z grupą koordynacyjną, o której mowa w art. 14, i Komisją – sporządza swoje wieloletnie programy prac.”;

6) art. 9 ust. 2 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) współpracę z Komisją, Europejskim Urzędem ds. Pracy i państwami członkowskimi w zakresie kojarzenia ofert zatrudnienia i wniosków o zatrudnienie oraz ich równoważenia w ramach określonych w rozdziale III;”;

7) art. 14 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W skład grupy koordynacyjnej wchodzi przedstawiciele na odpowiednim szczeblu Komisji, Europejskiego Urzędu Koordynacji i krajowych urzędów koordynacji.”;

8) art. 16 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Państwa członkowskie wraz z Komisją i Europejskim Urzędem Koordynacji badają wszelkie możliwości przyznania pierwszeństwa obywatelom Unii w obsadzaniu wolnych miejsc pracy w celu osiągnięcia równowagi między podażą pracy a popytem na pracę w Unii. Państwa członkowskie mogą przyjmować środki niezbędne do realizacji tego celu.”;

9) art. 19 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie współpracują ze sobą, z Komisją oraz z Europejskim Urzędem Koordynacji w zakresie interoperacyjności pomiędzy systemami krajowymi a klasyfikacją europejską opracowaną przez Komisję. Komisja regularnie informuje państwa członkowskie o pracach nad klasyfikacją europejską.”;

10) art. 29 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 29

Wymiana informacji na temat przepływów i wzorców

Komisja i państwa członkowskie monitorują i podają do publicznej wiadomości przepływy i wzorce mobilności pracowników w Unii na podstawie sprawozdań Europejskiego Urzędu ds. Pracy, z wykorzystaniem danych statystycznych Eurostatu i dostępnych danych krajowych.”.

Artykuł 48

Uchylenie

Decyzja (UE) 2016/344 traci moc ze skutkiem od dnia, w którym Urząd stanie się operacyjny zgodnie z art. 44 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.

Odesłania do uchylonej decyzji odczytuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 49

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

DZIAŁANIA PLATFORMY USTANOWIONEJ ZGODNIE Z ART. 16 UST. 2

Wspierając cele Urzędu w zakresie przeciwdziałania pracy nierejestrowanej, platforma ma w szczególności następujące zadania:

- 1) zwiększenie poziomu wiedzy na temat pracy nierejestrowanej, w tym jej przyczyn, różnic regionalnych i jej aspektów transgranicznych, za pomocą wspólnych definicji i pojęć, wiarygodnych narzędzi pomiarowych i promowania analizy porównawczej; pogłębianie wzajemnego zrozumienia różnych systemów i praktyk w celu zwalczania pracy nierejestrowanej oraz analizowanie skuteczności środków politycznych, w tym środków zapobiegawczych i kar;
- 2) ułatwianie i ocena różnych form współpracy między państwami członkowskimi oraz, w stosownych przypadkach, państwami trzecimi, takich jak wymiana pracowników, korzystanie z baz danych, wspólne działania i szkolenia, a także ustanowienie systemu wymiany informacji na potrzeby współpracy administracyjnej z wykorzystaniem specjalnego modułu dotyczącego pracy nierejestrowanej w ramach systemu IMI;
- 3) opracowanie narzędzi, na przykład banku wiedzy, w celu skutecznej wymiany informacji i doświadczeń oraz opracowanie wytycznych wykonawczych, podręczników dobrych praktyk, wspólnych zasad inspekcji w celu zwalczania pracy nierejestrowanej i prowadzenia wspólnych działań, takich jak kampanie europejskie; ocena doświadczeń związanych z takimi narzędziami;

- 4) opracowanie programu wzajemnego uczenia się w celu określenia dobrych praktyk we wszystkich dziedzinach związanych z przeciwdziałaniem pracy nierejestrowanej oraz organizowanie wzajemnych ocen w celu śledzenia postępów w zwalczaniu pracy nierejestrowanej w państwach członkowskich, które zdecydują się na udział w takich ocenach;
 - 5) wymiana doświadczeń organów krajowych w zakresie stosowania prawa Unii dotyczącego przeciwdziałania pracy nierejestrowanej.
-